

Кръвното чудо на светеца
Gottes Jesus Christus,

Втори оригинал от
отец Гебхард Мария
ОСД в Регенсбург (1.)

което се случи в Рюнлбен през 1952 г.
в Евхаристичното Тяло на Христос.

Това е свещено чудо,
което Светата Троица
Бог, Отец, Син и Свети Дух
ни е дарил за всички

отец Гебхард Мария Хейдер, ОСД

**Ние почитаме, възхваляваме и обичаме Всемогъщия
Свети Триединен Бог, † Отец, Син и Свети Дух.**

Светата кръв на Христос, избави ни от греховете.

Този Божий знак е за всички хора.

Светият Бог се е жертвал за спасението на всички хора,
за да имат вечен живот
и да влязат в Рая.

Самият Той е нашият Свят Бог Исус Христос, Който се дава на
хората в Светото Тайнство с плът и кръв, тяло и душа,
божественост и човечност, истински, реално и живо
присъстващ.

Ето защо вярващите трябва да приемат Светото
Тайнство с чисто сърце и с патена, за да не падат
частици. Защото Светият Бог е присъстващ дори и в най-
малките частици.

В продължение на 30 години отец Гебхард Мария чакаше
смирено и търпеливо, след което публикува книжката „Знакът
на Бога“, за да бъде почитано Евхаристичното чудо с кръвта.

А ние, 40 години след отец Гебхард Мария, публикувахме
знамението от Родалбен, защото то е толкова важно.

И публикувахме доклада на отец Гебхард Мария в
интернет.

Светата Дева Мария каза за Евхаристичното кръвно чудо:
„Може ли Синът ми да даде повече, отколкото даде тук? За
втори път Той видимо проля Своята Света и скъпоценна кръв
за спасението на душите“.

Сега е време истината да излезе на бял свят.

Най-голямото, истинско и скъпоценно чудо на Светия Бог Исус
Христос, нашия Цар и Спасител, е важно за всички хора по целия
свят.

Всички ние, които приемаме Светото причастие с кръв, знаем, че живият Бог е присъстващ в Светото тайнство с плът и кръв, тяло и душа.

Няма нужда да потапяме хостията специално в чашата с ценната кръв, защото кръвта на Христос вече е присъстваща в Тайнството след превръщането.

Ето защо е добре винаги да приемаме причастията в устата, за слава на Светия Триединен Бог.

Ние сме предоставили тази книжка за четене на всички хора.

Всичко е написано от отец Гебхард Мария в книжката „Знакът на Бога“.

Знакът трябва да бъде признат от Светия Отец. За да може най-накрая Спасителят с ценната Си кръв в Тайнството да бъде почитан и прославян сега и винаги.

www.gnadenvolle-gebete.de

Ноември 2025 г.

Написано от Юлиана Еберт и
Бернхард Копенхаген

Обяснение на автора

След като папа Павел VI одобри и публикува в A.A.S. 58/16 от 29.12. 1966 г., е разрешено да се публикуват текстове за явления или откровения без „Imprimatur“ – т.е. без църковно разрешение за печат. Авторът/издателят заявява, че с публикуването на посланията не възнамерява да изпреварва църковното решение.

Издател на първото издание: отец Гебхард Хейдер, OCD

Отпечатване на първото издание през 1982 г.

Авторски права: Издателство „Св. Рафаел“, Улм, Marienstraße 9

Одобрено преиздаване на второто издание през 2004 г.

Производство: ТИПОГРАФИЯ „Йох. ван Акен“, 47800

Крефелд Издател и авторски права:

Йоахим Пахе, 47839 Крефелд, фон-Харф-щрасе 34

Zeichen Gottes

**Die heilige Eucharistie
ist das Herz- und Kernstück
unseres Glaubens**

Предговор към 2-рото издание

48-ият Световен евхаристичен конгрес се състоя по желание на Светия отец Йоан Павел II през 2004 г. в Гуадалахара (Мексико). Темата му беше: „Евхаристията – светлина и живот за новото хилядолетие“.

През 1881 г. в Лил (Франция) се състоя първият Евхаристичен конгрес. Инициативата за това не дойде от папа или епископ, а от една жена, в чието сърце живееше дълбока любов към Евхаристията и която страдаше от факта, че вследствие на Френската революция вярата в Евхаристията беше почти изчезнала. Емили Тамизие (1834–1910) осъзнава централното място на Евхаристията, докато посещава местата, където са се случили евхаристични чудеса.

По този начин стават ясни смисълът и значението на евхаристичните чудеса. Те са дар от самия Бог към Църквата, за да потвърдят централното място на Евхаристията.

Винаги когато това велико тайнство е било изложено на сериозна опасност поради погрешни тенденции в църковната практика или поради липса на вяра и благоговение, Бог е реагирал чрез специални знамения.

Евхаристичните чудеса следователно не стоят настрана от тайната на Евхаристията и не трябва да се разглеждат изолирано от нея, нито пък да се почитат като нейна заместителка. Напротив, в тях скритата реалност на олтарното тайнство се потвърждава конкретно и нагледно.

Ако Господ е дарявал Църквата Си отново и отново с евхаристични чудеса в течение на двехилядолетната ѝ история, то е защото Светата Евхаристия е най-големият дар, който Той е поверил на Църквата Си до Своето Второ пришествие. Евхаристията е сърцето и сърцевината на Църквата.

Йоахим Пахе, Крефелд
Марианска молитвена група Крефелд

Молитва към Скъпоценната Кръв

В името на Скъпоценната Кръв идвам при Теб, о
Исусе, за да Те моля, да Те умолявам, да Те
призовавам.

Въпреки че изглежда, че отхвърляш молбите
ми, няма да напусна кръвопролитните Ти нозе,
докато не ме изслушаш.

Твърде много благодат, твърде много
милосърдие вече са се излели върху мен от
Твоите рани, за да не се уповавам докрай на
действеността

на Твоята Света Скъпоценна Кръв. Затова, Свети Боже
Исус Христос, чрез Твоите седем проливания на кръв, чрез
всяка капка от тази пресвята цена за моето изкупление и
чрез сълзите на Твоята непорочна Майка,
моля Те и Те умолявам да чуеш молитвата
ми.

Света Мария, извор на Скъпоценната кръв, умолявам
Те, не позволявай този момент да отмине, без да
прославим кръвта,
която те е запазила непорочна. **Амин.**

Молим Те, Всемогъщи Свети Триединен Боже,
† Отче, Сине и Свети Дух, ела на помощ на Твоите слуги, които си
изкупил с Твоята скъпоценна
Кръв си изкупил.

„Sine sanguinis effusione non fit remissio.“

Без проливане на кръв няма
прощение“ (Евр. 9:22).

Предговор

Между развоя на събитията и настоящото изложение лежи тридесетгодишно мълчание.

Към „свидетелството“ и фотодокументацията в тази книга би могло да се приложи, в контекста на съвременната история, библейското изречение: „Това, което знаем, го казваме, и това, което сме видели, за него свидетелстваме; но вие не приемате нашето свидетелство“ (Йоан 3:11).

С авторът се случи нещо подобно на това, което се случи на псалмиста:

„Докато

мълчах (бях принуден да мълча), дори костите ми изсъхнаха. Тогава си казах: „Сега ще го изповядам.“ И Ти отне вината ми“ (по Пс. 31:3–5).

Сега, след като някои препятствия са отпаднали, вестта за тази тайна на благодатта трябва да се разпространява безпрепятствено и, според своята същност, да укрепва евхаристичната вяра и доверието към Дева Мария и нейното посредничество в благодатта в сърцата на читателите.

Тъй като все още са живи близки на въпросната харизматична личност, съответните имена и места са посочени само под формата на монограми, но са на разположение на автора в пълна форма.

С изключение на фоторепортаж в „Neue Illustrierte“, Кьолн, 20 август 1952 г. – 7-ми том, № 34, стр. I–9, няколко статии на брат Й. В., една кратка бележка във „Vox fidei“, февруари 1982 г., и подобно в книгата на Франц Вайс, „Божията кръв“, издателство „Christiana“, 1975 г., стр. 73–82, за това религиозно събитие не е публикувано нищо друго. Остава да се надяваме, че настоящата книжка някога ще даде повод за издаването на богат по съдържание допълнителен том. Регенсбург, на празника „Намирането на Светия Кръст“ през 1982 г. Авторът

Бъди благословена, Света Скъпоценна Кръв,
дойди в помощ на нас и на бедните души!

Съдържание

I. Харизматичното действие на Светия Дух – все още ли съществува днес?	6
II. Жертвената кръв в библейското поклонение пред Бога	7
1. В Стария завет – от Авел до изхода от Египет	7
2. Кръвните жертви на Синай	8
3. Литургични закони за кръвните жертви в храма	8
4. Кръвта от жертвата в Новия завет.	8
III. Кратка биография на харизматичната АЕВ	11
IV. Доклад за възникването на „Кръвния знак“ с автентична фотодокументация.	16
1. Последни приготовления	16
2. По пътя към мястото на явлението	16
3. Прием в гората зад гробището	19
4. Вежливостта е твой противник	20
5. Нощна обсада на къщата на Wfk	21
6. Начало на харизматичното събитие	22
7. В видението на Разпънатия	23
8. В погледа към кръвящите нозе на Христос	24
9. Целувка по нозете на Спасителя на кръста	25
10. Предаване на ленената кърпа на Светата Дева за целувка	26
11. Поглед назад към молещите се в къщата	27
12. Великият час на разпънатата любов	28/29
13. Бушуването на ада; изстрели пронизват редиците на молещите се	30
14. При първия поглед към небесното знамение	31/32
15. Въздействие върху множеството молещи се	33
16. В блажено съзерцание на небесното знамение	34
17. В тиха молитва	35
18. „Хлябът на живота“ от ръката на ангел за една приятелка на АЕВ	36
19. Самата АЕВ получава небесния хляб от ръцете на ангелите	37
20. Небесният знак се вижда ясно	38
21. В очакване на сбогуването с Небесната кралица	39
22. В блажено съзерцание на Божията Майка	40
23. Сериозно послание от небето	41
24. Последно записване на небесното послание и сбогуване	42
25. Свидетели, които не лъжат	44
26. Къщата на семейството, видяна от улицата	45
27. Кратък доклад за последните години от живота на АЕВ	46
V. Описание на размерите на кръвния знак по неговите части	48
VI. Опит за математико-геометричен анализ на кръвния знак	
1. Окръжност около целия кръвен знак с две вписани равностранни триъгълника и точка на пресичане в знака на хостията.	49
2. „Златното сечение“	49
3. Четтириъгълник с форма на хостия в кръстосано сечение	50
VII. Кръвният знак на Р. и църковният трибунал	51
VIII. Литания и молитви в чест на Скъпоценната кръв	53

IX. Света литургия в чест на Свещената Скъпоценна Кръв	56
X. Приложение	59
1. Кръвни знаци в близък план с обозначения на геометричните фигури	59
2. Двете стилизирани форми на чаши, изчислени геометрично	60
3. План за сакрално пространство	61
4. Литургичен потир	62
5. Чаша за причастие	63
6. Снимки от АЕW	64

Всемогъщи Свети Триединен Боже,
 Ти си поставил Своя Единороден Син за Изкупител на
 света и си пожелал да се помириш чрез Неговата кръв;
 затова, молим Те, нека почитаме изкупната цена на
 нашето спасение и, защитени чрез Неговата сила от
 злините на този земен живот, да можем вечно да се
 радваме на Неговите плодове в небесата: чрез Него,
 нашия Цар и Изкупител, Светия Бог Исус Христос, нашия Господ.
Амин.

I. Харизматичното действие на благодатта на Светия Дух все още ли съществува днес?

„Християнството тук е изстинало“ – с това констатиране един африкански пастор се сбогува с тригодишната и половина временна служба, която беше изпълнявал в една евангелска община в Бавария (MZ № 73; 27./28.III 1982). Цветнокожият църковен служител вероятно съзнателно е използвал думи, които намираме в дневната молитва за празника на стигматизацията на Свети Франциск (Старият мисал, 17 септември): „Frigescente mundo... Когато светът започна да изстива, Ти, Господи, обнови на тялото на свети Франциск стигматите на Твоето страдание, за да възпламениш отново сърцата ни в любов към Теб.“

Възниква въпросът дали Светият Дух, обещан от Христос на Църквата за укрепване и утеха (Лк 24,49; Йоан 4:25–26) не би могъл и в наше време да остави външни, видими „знаци и стигмати“, тъй като безбожието е взело превес, любовта у мнозина е изстинала“ и очевидно са настъпили онези „последни времена“, за които „Духът изрично казва, че мнозина ще отпаднат“ (Мат. 24:12; 1 Тим. 4:1). Когато освен това Христос уверява, че Светият Дух, Божият Застъпник на Църквата Му, „ще убеди света какво е грях, какво е правда и какво е съд“ (Йоан 16:7–8), това може да се разбере само така, че Светият Дух през цялото време на спасението, а не само през т.нар. апостолска епоха, чрез своето извънредно благодатно действие, чрез своите харизми – външно видими знамения и чудеса, чрез които светът, светските хора и не на последно място светското християнство заедно с неговите учители и пастири да бъдат укрепени в истинската вяра в Христос и Неговото изкупително дело, съответно да бъдат върнати отново към нея. Харизматичните дарове на благодатта са свободни дарове на Светия Дух, независими от човешките заслуги. Те са знаци и предупредителни сигнали от небето към човечеството с слаба вяра, за да се обърне към Христос и Неговото Евангелие. При сбогуването си Исус обещава на учениците – и чрез тях на цялата Си бъдеща Църква –: „На онези, които вярват, ще съпътстват следните чудеса: в Мое име ще изгонват бесове и ще говорят на чужди езици. Ще хващат змии, и ако изпият нещо смъртоносно, то няма да им навреди. Ще поставят ръце върху болните и те ще оздравеят“ (Марк 16:17–18). В потвърждение на това обещание се казва още: „Те излязоха и проповядваха навсякъде. А Господ съдействаше и потвърждаваше словото чрез следвалите чудеса“ (Марк 10:20).

II. Жертвената кръв в библейското поклонение пред Бога

1. В Стария завет – от Авел до изхода от Египет

Първият библейски разказ за почитането на Бога чрез жертвоприношение ни казва: „Авел принесе в жертва от първите плодове на стадото си. И Господ погледна към Авел и към жертвата му“ (Бит. 4:4). Агнето беше изгорено на олтара, а събраната жертвена кръв беше излята около олтара. – Малко след това чуваме за братоубийството на Каин: „Той се нахвърли върху брат си Авел и го уби“ (Бит. 4:8). Господ каза на Каин: „Какво си сторил? Гласът на кръвта на брата ти вика към Мен от земята“ (Бит. 4:10). По този начин кръвта на Авел косвено се характеризира и като жертвена кръв, която вика към небето, но не като глас на поклонение и благодарност, а като вик за отмъщение и наказание (срв. Откр. 6:9–10). Така го тълкува вече и апостолът, когато сравнява месианската изкупителна кръв с кръвта на убития Авел: „Ние се приближихме към Исус, Посредника на Новия Завет, за да бъдем поръсени с кръвта, която говори по-добре от тази на Авел“ (Евр. 12:24). Така не само Неговото жертвено агне, но и самият Авел е тип, образ, който пророчески сочи към убийството, жертвоприношението на невинния Исус и Неговата жертвена кръв. Значението и действието на жертвената кръв се показва особено впечатляващо в жертвата на пасхалното агне при изхода от Египет: „Всеки да вземе за семейството си агне без недостатък... Цялото общество на израилтяните да го заколи към вечерта. Да вземат от кръвта и да я намажат върху двата стълба и горния праг на къщите си... Кръвта върху къщите, в които живеете, да ви бъде знак за защита. Когато видя кръвта (казва Господ), ще ви подмина. Така смъртоносната язва няма да ви сполети, когато поразя египетската земя. Никой не трябва да излезе от вратата на дома си до сутринта. Господ ще обикаля, за да поразя Египет. Ако види кръвта на горния праг и на стълбовете на вратите, тогава Той да мине покрай тази врата и няма да позволи на ангела на смъртта да влезе в домовете ви, за да ви поразя“ (Изм. 2:4-7, 13, 22-23). Така кръвта на жертвено пасхално агне се превърна в „защитен знак“ за старозаветния Божий народ. Така още повече в месианската епоха на спасението кръвта на истинското пасхално и Божие агне, чрез вярващо почитание, ще бъде ефективен, свръхестествен „защитен знак“ на верното християнско стадо в изпитанията на своето време. – Как пее Църквата в ежегодния си великденски възторг: „Това са великденските празници, когато се заколва онова истинско великденско агне, с чиято кръв се освещават праговете (сърцата) на вярващите. – Cuius sanguine postes fidelium consecrantur“ (Exultet).

2. Кръвната жертва на завета на Синай

„Тогава Мойсей нареди на младежите от синовете на Израил да принесат всеизгаряния и да заколят животни за мирна жертва на Господа. Мойсей взе половината от кръвта и я изля в чаши. Другата половина от кръвта поръси върху олтара. След това взе Книгата на завета и я прочете пред народа. Те отговориха: „Всичко, което Господ е казал, ще изпълним с радост.“ Тогава Мойсей взе кръвта, поръси с нея народа и каза: „Ето кръвта на завета, който Господ сключи с вас въз основа на тези наредби“ (Изх. 24:5–8). Изразът „кръвта на завета“ е взет буквално от Христос при сключването на Новия завет „в Неговата кръв“ (Марк 14:24). По аналогия със сключването на стария завет, новозаветният вярващ, христианинът, също се поръсва тайнствено с кръвта на завета на Божието Агне при кръщението и останалите тайнства. Точно както ни уверява първият папа Петър в първото си „апостолско послание“: „Вие не сте били изкупени със сребро или злато, а с ценната кръв на Христос като на непорочното и неопетнено Агне“ (1 Пет. 1:18–19).

3. Литургични закони за кръвните жертви в храма

По този въпрос намираме подробни предписания в книгата Левит, глави 1–7. Там се казва: „Жертвеното животно трябва да се заколи пред Господа. А синовете на Аарон, свещениците, да принесат кръвта в жертва и да я разпръснат около олтара. А цялото (жертвеното месо) свещеникът да изгори на олтара, за да бъде всеизгаряне, огненна жертва, благоуханна миризма за Господа. Кръвта да се донесе до олтара, за да бъде излята върху него. При жертвата с гълъби кръвта трябва да се изцеди върху стената на олтара“ (Лев. 1:5, 9, 15). Кръвта следователно е съществена част от жертвата и оцветява и освещава камъка на олтара, превръщайки го в жертвен олтар. Литургичните предписания за жертвите за грях са много нагледни и драстични: „Помазаният свещеник да вземе от кръвта на животното и да я внесе в шатъра на откровението. Свещеникът трябва да потопи пръста си в кръвта и седем пъти да я разпръсне пред Господа върху завесата на светилището. След това свещеникът трябва да намаже част от кръвта върху роговете (ъглите) на кадилния олтар на Господа. Всяка останала кръв от животното трябва да излее върху основата на олтара за всеизгаряне“ (Лев. 1:1–7). 4. Кръвта на жертвата в Новия Завет В целия Нов Завет 40 пъти се говори за скъпоценната кръв на Христос. Самият Исус говори 7 пъти за Своята изкупителна кръв. В проповедта за обещанието на тайнството на олтара чуваме: „Истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, няма да имате живот в себе си. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, той има вечен живот, и Аз

„Ще го възкреся в Съдния ден. Защото плътта Ми е истинска храна, а кръвта Ми е истинска напитка. Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, той пребъдва в Мен, а Аз – в него“ (Йоан 6:53–56). При установяването на евхаристичната тайна четем

: „Тогава Исус взе чашата, изрече благодарствената молитва и им я подаде, като каза: Пийте всички от нея! Защото това е Моята кръв на (Новия) завет, която се пролива за мнозина за опрощаване на греховете“ (Мат. 26:27–28). В Марк 14:24 се казва: „Това е Моята кръв на (Новия) завет, която се пролива за мнозина.“ А в Лука 22:20 четем: „Тази чаша е Новият завет в Моята кръв, която се пролива за вас.“ От устата на противниците на Христос чуваме четири пъти за кръвта на Господа. Юда хваща въжето с вик: „Съгреших, предадох невинна кръв“ (Мат. 27:4)! Пилат се опитва да измие кръвната си вина от ръцете си с думите: „Аз съм невинен за кръвта на този праведник. Вие си поемайте отговорността.“ (Мат. 27:24) По време на съдебния разпит първосвещеникът на апостолите: „Вие искате да възложите кръвта на този човек върху нас“ (Деяния 5:28). Но всъщност това направи самият първосвещеник, когато извика към Пилат: „Неговата кръв да падне върху нас и върху децата ни“ (Мат. 27:25) Апостол Павел в своите послания, включително в Посланието до евреите, 18 пъти говори за изкупителната кръв на Христос. Тук ще цитираме само няколко места. „Този Исус Бог (Отец) е поставил като изкупителна жертва в Неговата кръв, действаща чрез вярата“ (Рим. 3:25). - „В Него имаме изкупление чрез Неговата кръв, прощение на греховете“ (Еф. 1:7). - „Той установи мир чрез кръвта Си на кръста“ (Кол. 1:20). - „Кръвта на Христос, Който чрез силата на вечния Дух се принесе на Бога като непорочна жертва, ще очисти съвестта ни от мъртвите дела“ (Евр. 9:14). - От посланията на апостол

Йоан се цитират думите: „Кръвта на Исус, Неговия (на Отца) Син, ни очиства от всеки грях“ (1 Йоан 1:7). - „Исус, Синът Божий, Той е Този, Който дойде чрез вода и кръв“ (водата за кръщение и кръвта на Изкупителя; 1 Йоан 5:6). - В своето Евангелие „ученикът на любовта“, който като единствен апостол е стоял непосредствено до кръстния олтар, ни дава автентичното свидетелство за жертвената кръв на Господа: „Един от войниците прободе ребрата Му с копие и веднага изтече кръв и вода“ (Йоан 19:34). - Още едно свидетелство на този евангелист ни завладява. Първата му среща с Исус той описва с думите: „На следващия ден Йоан (Кръстител) пак стоеше там с двама от учениците си. Като видя Исус да минава, той извика: „Ето Агнето Божие!“ Щом двата ученици (единият от които беше самият евангелист) да го чуят да казва това, те последваха Исус“ (Йоан 1:35-36).

В своето „Откровение“ Йоан ни описва своето харизматично видение на Христос: „Видях Агнето да стои като заклано (принесено в жертва) сред престола, четирите живи същества и старейшините. А светиите пееха нова песен: „Достоен си да приемеш свитъка и да разпечаташ печатите му; защото Ти си заклан и си изкупил за Бога хора с кръвта Си“ (Откр. 5:6, 9). Ясно е, че в закланото Агне Йоан е видял Христос като принесеното в жертва, изкървавено на кръста Божие Агне.

Така погледът към закланото, кървящо божествено-човешко жертвено Агне е белязал цялата вяра, цялата памет, цялата благодарност, копнеж и любов на Йоан от началото до края и с право му е донесъл името на „ученикът, когото Исус обичаше, който по време на вечерята лежеше на гърдите Му“ (Йоан 13:23; 21:20). —

Йоан винаги е имал и ще има последователи от своя род, включително по отношение на неговото харизматично виждане на кръвта на Христос, чак до великото Второ пришествие на Господа, което той очаква с възгласа: „Veni, Domine Jesu. Ела, Господи Исусе“ (Откр. 22:20) – Трябва да се има предвид, че Йоан е имал харизматичното видение на закланото Божие Агне повече от шестдесет години след кървавото жертвоприношение на Христовото Агне на Голгота и сам в продължение на десетилетия е Божието жертвено Агне на олтара по време на евхаристичната си служба. Може ли тогава всемогъщият Божий Син, за когото „хиляда години са като един ден“ (2 Пет. 3:8), въпреки своето небесно преображение, да не направи същото и в наши дни? „При Бога няма нищо невъзможно“ (Лк. 1:37).

III. Кратка биография на харизматично надарената Е. Е. В. ()

На Великден 1952 г. получих устно съобщение за страни религиозни събития в западната гранична област на германските земи, в семейството на Вфк, в градчето Р. в Рейн-Пфалц. След размяна на писма на 7 май 1952 г. получих от въпросната личност госпожица АЕВ, в който тя изрази голямата си радост, че най-накрая е получила първото благосклонно слово от свещеник. Тя добави молба да се погрижа малко за нея, тъй като душевните ѝ страдания значително надвишават физическите. Затова малко по-късно заминах за Р., за да разгледам нещата лично.

Поздравих бащата, мъж със среден ръст на около петдесет години, майстор в обувна фабрика в П.

Той работеше усърдно от сутрин до вечер, за да изхранва семейството си с пет дъщери и един син. Тихият му, затворен характер, който въпреки всички очевидни тревоги отново показваше приятелска усмивка, действаше приятно успокояващо. Но и той трябваше да изпитва злобата на сънародниците си, на които през целия си живот никога не беше дал повод за спор. Единствено заради необичайните явления около дъщеря му, по инициатива на хора, от които най-малко се очакваше, през юни 1952 г. той беше уволнен като единствен работник от фабриката. Тези „Wfks“ трябваше да бъдат превърнати в хора без чест и без хляб. Когато бащата се прибра у дома след уволнението си, той, криейки вътрешната си болка, отиде в спалнята си, коленичи до края на леглото и се помоли „Розария“. - Майката, с висока и стройна фигура, носеше измъчените черти на дълбока, тревожна мъка по изпитото си лице. Тя беше първата при изгрев слънце и последната късно вечер, неуморно активна и загрижена за голямото си семейство. Най-голямата ѝ мъка беше, че тя и семейството ѝ – за което още миналото лято свещеникът беше издал писмено свидетелство като едно от най-добрите в цялото село – бяха отлъчени от амвона без никакво дори отдалечено обективно обоснование и на практика бяха изключени от посещаването на богослужението. Наблюдавах я тихо, когато рано сутринта камбаните зазвъняха и тя погледна през прозореца към църковната кула с очи, напоени със сълзи. Поради голямото си семейство тя не беше пощадена дори от най-обидните публични обиди и подигравателни сравнения. Заедно с по-големите си дъщери тя поддържаше малка плетачна работилница. Разбира се, дори този скромен поминък беше направен практически невъзможен от официален бойкот на злонамерените противници. Говореше се, че семейство Вфк са полудели и са станали истерични, както всички, които ги подкрепят и се молят с тях вечерния броеник. Но това неочаквано доведе до това, което пастирът не беше успял да постигне през 25-те години на своята дейност там, а именно – че енорияшите му застанаха единодушно зад него. Колко малко обаче в действителност стадото застана зад своя пастир, и то дори избраните членове на „Колпинг“, доказва един цитат от кръгописното писмо от 26 май 1952 г.: „Семейството „Колпинг“ преживява криза, която заплашва съществуването му. Когато то отправя молба към членовете си лично и писмено, а повечето дори не откликват на тази покана, значи нещо не е наред в кралство Дания. Така беше не само на 11 май, но и при последното театрално представление. Когато на задължително събрание се явяват 10–20 души, значи нещо не е наред. Но ако сега

същата тази група от сдружението действа толкова единодушно, че преследва едно религиозно момиче заедно с близките ѝ като дивеч – по-късно ще научим повече подробности – тогава също нещо не е наред в кралство Дания.“ На родителите Вфк на деня на Свети Стефан през 1925 г. се роди третата им по възраст дъщеря, която при кръщението получи името АЕ. Тя посещаваше осем години началното училище в родния си град и по време на нацисткия режим изкара задължителната си година в Хитлерюгенд в Ноймаркт край Бреслау. След това тя посещава шестмесечен курс по търговия в П. и след успешното му завършване започва работа като офис служителка в дървообработвателния завод на Г. К. Оттам скоро преминава в окръжната спестовна каса в П., клон Р., където работи от 1943 до 1951 г. Това се потвърждава от отличното удостоверение от тогавашния директор. Като момиче АЕВ беше привлекателна на външен вид, висока 1,70 метра, с тъмна, малко рядка коса, която ѝ беше паднала по време на детска болест, но, както твърдеше, беше отново пораснала, макар и оскъдно, след поклонение във Валдюрн. Винаги беше чиста и добре облечена, но без да привлича внимание и без прекалени украшения. Освен детските болести като морбили и дифтерия, от десетата си година нататък тя страдаше от продължителни заболявания, които поредно засягаха почти всички органи. Според майка ѝ тя понасяше всички тези болести с голямо търпение. През 1945 г., по време на пътуване до Фрайбург в Брайсгау, тя претърпя сътресение на мозъка, причинено от паднал багаж. През юли 1951 г., по време на ваканционното си пътуване в Швейцария, тя претърпя инцидент, застрашаващ живота ѝ. Когато се опитала да пресече улицата във Валдшут на Горния Рейн, била блъсната с пълна сила от мотоциклист и изхвърлена във въздуха, в резултат на което останала да лежи в безсъзнание. Наред с други тежки наранявания тя претърпя и тежко сътресение на мозъка. Тъй като не можеше да бъде транспортирана, тя беше приета в болницата във Валдшут. Вследствие на сътресението на мозъка се появиха тежки пристъпи, които се засилиха още повече след преместването ѝ в родния ѝ град.

За АЕВ това бе началото на душевно пречистване, за което Писанието казва: „Бог я изпита и я намери за достойна. Както златото в огъня, Той я изпита и след това я прие като всеизгаряне“ (Вш 3,6). Това беше едновременно подготовка и пътевождение за АЕВ към нейното харизматично дарование. В едно явление Дева Мария ѝ съобщи, че ще бъде излекувана, и то на 24 ноември – тогава все още празникът на „Doctor mysticus“, свети Йоан от Кръста, заедно със светица Тереза от Испания, реформаторката на кармелитския орден. Изцелението настъпи внезапно и напълно. Оттогава нататък пристъпите повече не се повториха. Всички лекари, сред които и специалисти, бяха обявили болестта за безнадеждна и предсказали скорошната ѝ смърт. Дните бяха прекъснати

след физическото ѝ изцеление чрез страдания от съвсем друг характер, изпратени ѝ от небето. Това беше тайнствено преживяване на Страданията Христови, бичуването, а също и вътрешно, невидимо отвън стигматизиране през Великия пост и особено в Велики четвъртък и Велики петък през 1952 г. В късния следобед на този ден тя изпадна в безсъзнание, подобно на смърт, за да се събуди отново свежа на Великден – без естествени лекарства – и да участва в радостите от Възкресението на Господа. Въпреки многократните молби от страна на близките ѝ, от църковна страна никога не се появи представител, който да наблюдава и провери тези събития, така че съответните доклади, които въпреки това бяха изпратени до висшето пастирско ръководство, са лишени от всякаква достоверност и доказателствена сила. Аз самият не бях непосредствен свидетел на тези събития; за това моето присъствие при семейството беше твърде кратко и рядко. Видях обаче дрехи с многобройни, продълговати кръвни следи, които добре биха могли да произхождат от удари с бич. През този период не липсваше и външно, насилствено преследване. Вечерта на 8 януари 1952 г. четирима неизвестни лица беше извършено нападение срещу АЕВ, при което тя получи силен удар с твърд предмет по главата, който отново ѝ причини сътресение на мозъка със силни продължителни болки. Предишните пристъпи обаче вече не се повтаряха. Нейният харизматичен живот, изпълнен с видения, продължи от ноември 1951 г. до края на юни 1952 г. чрез чести явявания на Дева Мария, на страдащия и възкръсналия Спасител, на свети Йосиф, който ѝ говореше на чужд (арамейски) език, както и на светица Джема Галгани. От момента на отлъчването ѝ от църквата на Коледа 1951 г. многократно се появяваше и ангел с потир и хостии, който по тайнствен начин „подаваше хляба на живота“ на нея и на всички, които се молеха с нея на броеницата в родителския ѝ дом, както самият Божий посланик наричаше този вид духовно причастие. Като последно и заключително събитие от нейните видения ѝ беше предсказано явяването на Божията Майка и Спасителя на 1 юли 1952 г. За този ден ѝ беше обещан знак, видим за всички, за да могат всички да повярват. Това трябваше да се случи в една гориста местност зад гробището, напълно публично. По нейна молба Божията Майка ѝ обеща да дойде още веднъж на 2 юли, в празника Посещението на Дева Мария, за да се сбогува с нея, и то в дома ѝ.

Тя предчувстваше, че това сбогуване ще бъде много болезнено за нея и не искаше да бъде изложена на погледите на хората. Небесната Майка се съгласи с тази молба. Характерът и основните религиозни убеждения могат да бъдат очертани тук само с няколко кратки щриха, както позволява относително краткият период на наблюдение. В мисленето и преценките си АЕВ проявяваше трезвост, която понякога граничеше с рационализма, дори и в религиозните въпроси. Така до момента на собствените си харизматични преживявания тя не само отхвърляше всички по-нови явления, но и сама се отнасяше критично към Лурд и Фатима. Когато например нейната малко слаба по зрението съседка А. получи

поклонение в Лурд, АЕВ заяви: „Би било по-разумно, ако отиде в Алгау и си почине там“, което обаче ѝ донесе остра забележка от майка ѝ, съчетана със забрана за пътуване до Рим, което иначе би ѝ било позволено. Тя се отнасяше отхвърлящо и към собствените си видения и желаше Дева Мария да ѝ даде на по-малката ѝ сестра С. В религиозната област тя се въздържа от всякакъв ентузиазъм и преувеличаване на чувствата. Тогава тя също не беше сред тези, които се молеха често. Когато обаче се молеше, тя се отдаваше изцяло на това. Имаше добро усещане за наистина съществени елементи на католическата набожност. В един разговор тя ми призна незабележимо: „Винаги съм считала Свещената литургия за най-ценната молитва. Когато не съм я присъствала, ми се струваше, че всичко останало, което правя през деня, няма никаква стойност.“ Мога да кажа следното: никога не съм ходила на Светата литургия, без да съм причастила. Това би ми се сторило като думите на Спасителя: „Поканените не бяха достойни“ (Мат. 22:8). – Трудно ѝ беше да позволи на някого да надникне в нейния вътрешен душевен и молитвен живот. Когато ми разказа между другото за една мирянка-катехистка, която твърдеше, че съзерцателната молитва е нещо само за образовани хора, тя се усмихна на това изказване и после се зарадва, когато ѝ дадох брошура за съзерцателната молитва. Често тя можеше да спи само няколко часа през нощта. Попитана как прекарва дългите часове на нощта, тя отговаряше: „Мисля.““ Това е същият отговор, който малката Терезия като момиче даде на въпроса какво прави в тихите си часове: мисли за Бога и Неговото величие, Неговата всюдесъщност, милосърдие и любов, благодари Му и Го обича. Тя притежаваше изразена интелектуална нагласа и силна воля, които и двете можеха да бъдат убедени и пречупени само чрез най-строга аргументация. В същото време тя се отличаваше с естествена веселост и жизнерадост и беше отворена към всичко разумно и истинско. По отношение на познаването на хората тя веднъж каза: „Гледам само в очите и ръцете, и тогава знам кого имам пред себе си.“ С интерес и радост тя разглеждаше природата като голямата илюстрирана книга на Бога. Когато вечер в кухнята разговарях с нея, тя изведнъж възкликна с искрена радост: „Ей, виж, едно мишле! Колко е сладко! Не мога да му сторя нищо лошо. Човек бих могла да оперирам, но на едно животинче не бих могла да причиня нищо лошо.“ Майка ѝ веднъж обобщи мнението си за АЕВ по следния начин: „Две качества АЕ притежаваше още от младостта си: непобедимо търпение в страданието, при което тя никога не казваше нищо, докато не можеше повече – а тя страдеше още от десетата си година – и огромна, състрадателна любов към ближния, която иска да помага навсякъде.“ Аз обаче забелязах, че момичето често не беше разбирано именно по отношение на последната черта и понякога беше трудно за разбиране. Така майка ѝ ми сподели, че и това отношение

на АЕ към един млад мъж, с когото беше сгодена известно време (без знанието на близките си), е било по-скоро плод на нейното огромно състрадание, защото той беше болнав и тя искаше да му помогне. АЕ беше човешко същество, борещо се за познание, в много отношения все още незряло, тогава, през 1952–1953 г. Силно холеристичният ѝ темперамент ѝ създаваше проблеми още дълго време. Склонност към своеволие, прекомерна състрадателност, самоувереност, която понякога пренебрегваше границите на разумността можеха да ѝ причинят тежки изпитания. Освен това тя не се беше борила достатъчно решително с някои навици, които вероятно бяха възникнали по време на дългото ѝ боледуване, от което също произтичаха не малки затруднения. Точно тогава тя се нуждаеше от твърда ръка, която да я води с разбираща доброта, но и със същата непоколебимост. Но това беше осуетено именно от странната позиция на въпросните тук инстанции. Що се отнася до отношението ѝ към Църквата, тя ѝ остана вярна въпреки горчивите преживявания. Разбира се, в ожесточената борба за обективна оценка и отразяване на харизматичните събития около нея тя може би не винаги е намирала подходящата умереност. Тя изпитваше дълбоко уважение към свещеничеството като такова и беше изпълнена с радостно почитание към Светия отец, по онова време Пий XII. Ето защо тя възприе като най-голяма душевна болка наложеното без основание наказание на отлъчване от Църквата, наложено върху нея и нейните близки. В средата на юни 1952 г. тя отново се обърна с писмо към своя пастир в Сп. и помоли да ѝ бъде позволено да изложи всичко в личен разговор. Тя изрази надеждата, че след като се запознае с истинското състояние на нещата, Негово Преосвещенство със сигурност ще отмени наложеното наказание. Но тя не получи отговор. Възможно е писмото, макар и адресирано лично до пастира, да не е стигнало до ръцете му. Тъй като от началото на август 1952 г. ми беше забранено с решение на църковните власти да се занимавам по-нататък с въпроса за АEW, оттогава нататък не можех повече да упражнявам никакво съвещателно и пастирско влияние и мълчах публично в продължение на цял човешки живот. Но тъй като сега с папски декрет (AA.S. 58; 1966 г.) вече не е забранено да се публикуват доклади за явления и чудеса без църковно имприматур, сметнах за свой дълг на съвестта да дам свидетелство за преживяното и наблюдавано отблизо евхаристично събитие още преди смъртта ми (навърших 78 живот) да дам свидетелство за преживяното и наблюдавано отблизо евхаристично събитие. – Изглежда, че в основата на цялото събитие около АЕВ лежи тайнствен Божий план, който по някакъв начин трябва да отразява църковните обстоятелства на времето, чиито вътрешни връзки и особености обаче ще станат наистина ясни едва след като целият вътрешен и външен комплекс приключи. Нека Бог даде този момент да не е вече твърде далеч.

IV. Доклад за възникването на кръвния знак на „“ с автентична фотодокументация

I. Последни приготовления За чудотворния знак, обявен за 1 юли 1952 г., АЕВ трябваше, по указание на един ангел, да подготви малка кърпичка от груб лен с размери 40/40 см. Тъй като г-ца АЕВ вече ме познаваше по писма и лично, тя попита Дева Мария във видението на 31 май и отново на 13 юни 1952 г. дали този свещеник трябва да присъства, когато бъде даден знакът. В отговор тя получи: „Бих се радвала, ако той присъства.“ Вследствие на това реших да дойда в Р. на 1 юли 1952 г., още повече че можех да пътувам с кола заедно с познати. Самият аз обаче дотогава още не знаех нищо за кърпичката, а още по-малко какво би могло да означава това. Едва на 1 юли около обяд АЕВ ми сподели, че трябва да ми даде една кърпичка; Дева Мария така е разпоредила.

След това тя ми го предаде с молбата да го разгледам внимателно, за да се уверя, че върху него няма нищо. То имаше формата на корпорал, какъвто свещеникът използва по време на Светата литургия, за да постави да постави чашата. Трябваше да взема кърпичката за часа на явяването и да ѝ я дам едва когато тя я поиска по време на същото. Но трябваше непосредствено преди това да я покажа на всички присъстващи и да я раздам, за да могат всички да се убедят, че по никакъв начин не е било подправено или маркирано.

Денят на 1 юли 1952 г. АЕВ прекара в тиха подготовка за великия час. Тя претърпя и силни изкушения от злия враг, който искаше да я подтикне към нежелание и отчаяние.

Тази борба се засилваше, колкото повече се приближаваше часът на обявеното явление. Опитвах се да я утеша, като ѝ напомних за Исус на Елеонската планина, който беше преживял много по-големи страдания.

2. По пътя към мястото на явяването

Около 20:00 часа познатите, приятели на семейство Вфк, тръгнаха на малки групи, за да не привличат внимание, към гробището в

края на селото и оттам към гората, която Дева Мария беше посочила като място на събитието, на около 1/2 км зад

Готсакер. Заедно с тях тръгнаха и главният редактор В. Ш. и неговият фотограф Е. Х., които бяха дошли с мен. Те бяха посрещнати с вдигнати юмруци (снимка) и им заплашиха, че ще разбият камерите им

ако се осмелят да снимат. В 20:30 часа пристигна и АЕВ, придружена от майка си (баща ѝ остана у дома като пазач), сестрите ѝ и брат ѝ. Аз също се присъединих към тях. Едва излязохме през входната врата, когато вече се чуха обидните и подигравателните викове. Въпреки това продължихме по пътя си, докато стигнахме до изхода на гробището към гората. Там ни се изправи затворена верига от мъже, които насилствено ни попречи да напуснем гробището и да продължим по пътя си.

Клеветите и грубостите, които ни крещяха, са неповторими. Някои дори се поддадоха на физически нападения срещу мен. Попитах ги кой им дава правото да препречват пътя на мирни хора по обществения път и ги помолих да ми покажат полицейското си пълномощно. Отговорът беше бурен шум, съпроводен с викове: „Ние сме от сдружението „Колпинг“. „Ти, богохулник, ти, лъжлив куче“ и други подобни обиди ми бяха отправени. Когато отново помолих да ми освободят пътя, отново ме нападнаха физически и ме отблъснаха. След трета, също така безуспешна молба, подчертах, че искам да говоря с полицията, която се намираше на мястото на събитието. След многократни опити все пак успях да пробия фалангата на братята от „Колпинг“. Под непрестанни заплахи с юмруци и пръчки най-накрая стигнах до началника на полицията. Той се опита с напълно недостатъчни сили – един полицаи и един горски служител – да укроти разярената тълпа, наброяваща стотици души. Особено младежите се нахвърляха по неописуем начин върху 40–50-те мирни молещи се, които се бяха събрали на мястото на явяването. Показах на полицейския служител личната си карта и удостоверението си от концентрационния лагер и го помолих да ни освободи пътя до гробището, тъй като искахме да отидем там, за да отправим няколко лични молитви. В отговор служителят, който беше дошъл в цивилни дрехи, ми обясни, че горското управление е забранило всякакво събиране и провеждане на мероприятия тук, в гората.

(Дотук стигаше

влиянието на противниците.) Уверих го, че не възнамеряваме нито да провеждаме събрание, нито да изнасяме реч, нито да организираме мероприятие, а само да се молим. Повторих молбата си да ни освободят пътя, който е обществен за всеки гражданин. Тогава служителят се върна с мен към гробището. Там тълпата се беше разположила още по-масивно и изпадна в ярък фанатизъм, когато ни видя да идваме със служителя. Той призова хората, макар и не особено решително, да освободят пътя. В отговор се разнесе адски рев. Лицата на тези хора бяха изкривени в демонични гримаси. Тогава служителят ми обясни: „Виждате ли, това е невъзможно, бунтът само се засилва. Няма друг избор, освен да си тръгнете към домовете си.“

Така се наложи да отстъпя пред насилието и заедно с придружителите си да потегля към дома. Помолих служителя да ни осигури

защита дотам. Пронизителен триумфален вик и поредна вълна от хули от страна на противниците ни съпровождаха. Чух как някои хулигани крещяха на полицаия, който ни защитаваше от най-тежките нападения: „Ти самият ли вярваш в това, защото си на тяхна страна?“ Когато казах, че това е организирана съпротива, полицаят отговори: „Но не от наша страна.“ Уверих

му: „Ние добре познаваме организаторите.“ Въпреки това все още не се бях отказал от намерението ни да стигнем до Скалата на Явяването.

След

един час разпит в полицейското управление и подаване на жалба

от моя страна, която подадох за публично оскърбление и малтретиране, още същата нощ около 23 часа се отправих с кола, която ми бяха заемали, към П., за да потърся помощта на М. П. Въпреки продължителния разговор обаче тя не беше готова да се намеси, тъй като капитанът увери, че има право да се намеси само ако са замесени американски граждани или войници. Едва около 24.00 часа се върнах в родителския дом на АЕВ, където успях да стигна до входната врата само с помощта на полицията. Когато разбрах, че няколко жени и момичета все още не са се върнали от мястото на събитието, в полунощ отново отидох в гората с полицейски ескорт. Там намерих уплашената група, която все още беше силно обградена от противниците – мъже и жени. Помолих ги да дойдат с мен у дома и, под най-подлите обиди на тълпата, след полунощ стигнахме до къщата на Wfk.

Междувременно един ангел беше съобщил на визионерката, че небесното знамение ще се появи още тази нощ и че тя трябва да бъде в стаята си у дома. Там се бяха събрали около 60 молещи се, с които АЕВ започна да се моли на броеницата. Сред тях имаше хора от всички социални слоеве и възрастови групи, католици, но и някои от други вероизповедания. По желание на Божията Майка най-малката ѝ сестра С. (на около 15 години) трябваше да коленичи отляво, а аз – отдясно на АЕВ и да не се отделяме от нея през цялото време. - Бях взел от вкъщи Светото причастие за болни, тъй като АЕВ отдавна не можеше да се причащава, и поставих Светото Тайнство в малката пиксида върху украсения и осветен със свещи домашен олтар, както е обичайно при домашните причастия

. Затова се молехме, доколкото беше възможно на колене, пред Пресвятото с броеницата (виж снимката на стр. 22). Но какво се случваше навън? Фанатизираните противници съвсем не се бяха прибрали у дома, както предполагахме. Те се бяха събрали пред къщата и все още се държаха враждебно, придружени от подигравателно виене. Към къщата летяха камъни. Около 00:30 часа започна обстрел по всички прозорци. Из редиците на молещите се се разнесоха уплашени викове. Искяхме да се обадим на спецотряда, но беше невъзможно да напуснем къщата. Едва след като един добър съсед по собствена инициатива отиде в полицията и помоли за подкрепление, ужасната суматоха постепенно утихна. Скрити групи обаче все още се задържаха.

3. Прием в гората зад гробището

Вдигнатият юмрук отпред подсказва какво очаква молещите се.

В центъра, с гръб към нас, се вижда горски надзирател, а вляво шапката на един полицай. Вдясно отпред вече са готови „дамите на посрещането“.

Вляво отпред двама по-разумни младежи са на път да си тръгнат, с ръце в джобовете на панталоните, в знак, че не искат да участват активно.

4. Вежливост от страна на противниците

Тя не оставя нищо да се желае и не се нуждае от обяснение.

Ето само малък фрагмент от разярената тълпа. По-добри снимки не бяха възможни поради тормоза над фотографа – освен това

не беше необходимо. Нагоре по горския склон вляво се намира скалната стена с мястото на явяването. Тя вече от дни наред беше осквернена по най-отвратителен начин от хулигани и изписана с най-вulgарни надписи.

– Зад храстите вдясно би трябвало да се намира гробището, с дълги редици от военни гробове от граничните сражения през 1939/40 г.

Зад гората, по-надясно, се намира селото.

5. Нощна обсада на къщата на „ Wfk

Ето още една от най-спокойните сцени, където изобщо успях да направя снимка. Отпред – спокойни наблюдатели. Надясно, към къщата, се слуша с напрежение какво се случва вътре. Дали тук е подобно на това, което се е случило преди 2000 години около хълма Голгота?

Явни, изпълнени с омраза противници, преизпълнени с жестокост, подигравки и презрение. Много любопитни, безразлични, но и някои замислени.

Както се казва: „Когато народните тълпи, които се бяха събрали за това зрелище, видяха случващото се, те си удариха гърдите и се обърнаха“ (Лука 23:48). – Нека и

много от стоящите тук да „се обърнат“, да се вгледат в себе си, да се обърнат към разпънатото, кървящо Божие Агне.

6. Началото на харизматичното събитие

Беше към края на молитвата на Розария, когато изведнъж изражението на АЕВ се промени. Молитвената книжка изпадна от ръцете ѝ. Очите ѝ се отвориха широко и бяха привлечени от нещо безкрайно възвишено. Лицето ѝ сякаш беше окъпано от свръхестествена светлина. Погледът ѝ отразяваше неизразимото величие и красота, които се разкриваха пред вътрешното ѝ око. Царицата на небесата се спусна в небесна светлина към своята слугиня в земната долина под звуците на песента от Лурд: „Ave, ave, ave Maria“, която пееха придружаващите я ангели. надолу. Беше 00:40 часа в нощта между празника на Скъпоценната кръв и празника на Посещението на Дева Мария през 1952 г. Моят колега от пресата се беше настанил сред молещите се, докато операторът му беше настроил камерата си на един метър вляво от домашния олтар. При това последно видение, което, както е известно, беше предназначено от небето за широката публика, АЕВ допусна фотограф, за да има безспорен доказателствен материал за оценка на събитието. Преди това тя винаги беше категорично отказвала да бъде снимана по време на своите харизматични състояния. – Вляво на снимката, върху домашния олтар, е Светото Причастие (причастие за болни); вдясно от него – малка т.нар. „вечна светлина“, свещи и цветя; най-отпред е най-малката ѝ сестра С., след това АЕВ и вдясно отзад – авторът.

7. В видението на Разпънати от „

До Дева Мария АЕВ вижда тук в Светото Причастие Разпънати Спасител в цялата му фигура, изцяло облян с кръв. Тя вижда, така да се каже, „Агнето Божие, като заклано“, точно както го е видял Ученикът на Любовта в своето „Откровение“ (Откр. 5:6). Пълна с копнеж, тя вдига ръце, сякаш иска да сваля разпънатата Любов от кръста и да я прегърне. Болка и любов се четат еднакво на лицето ѝ, което е обзето и завладяно до последната фибра от видяното. – Броеницата ѝ е изплъзнала от ръката и е паднала в прегръдката ѝ. На малкия домашен олтар, зад Светата Хостия, стои (не много добре видима) статуя на Дева Мария от Лурд, пред която семейството заедно с познатите си обичаше да извършва вечерната домашна молитва под формата на съвместен броеница. До нея, отдясно, е статуя на Сърцето на Исус. Цветя, свещи и лампи допълват украсата на домашното място за молитва.

8. При вида на кървящите нозе на Христос

Небесният блясък е запленил сетивата на АEW до такава степен, че те са станали нечувствителни към външния свят. За визионерското око всичко, което се възприема външно, е изчезнало: стените на стаята, малкият олтар, статуите, свещите, цветята и хората. То не реагира на нищо от всичко това. Дори апостолът в своето видение за рая не знаеше дали е бил „в тялото си или извън него“ (2 Кор. 12:2-4). - Погледът на АEW е изцяло прикован към кървящите рани на Разпънатия, които тя вижда толкова близо под свещената хостия, въпреки че самата тя след това изобщо не знаеше, че се е наведела под малкия олтар, върху който лежеше Светото Причастие. И след това, когато събираше святата кръв с кърпичката, тя я виждаше да тече само от раната на сърцето на Христос, а не от самата хостия. Тя просто виждаше в осветената хостия целия Спасител, който се жертва на кръста Спасител.

9. Целувка по нозете на Разпънатия

Поканена от Светата Дева, която във видението ѝ казваше всичко, което трябваше да направи, АЕВ тук се навежда над цветята и с благоговение целува краката на Спасителя, които тя виждаше. След това тя мълчаливо се обърна към мен, дръпна ме за ръката напред и нейният безмълвен

поглед ме покани да направя същото като нея, въпреки че аз самият не виждах нищо. Тогава АЕВ се изправи и аз, като следващ свидетел, наблюдавах как тя вдигна глава натам, където виждаше кървящото сърце на Спасителя. Тя леко отвори устата си и изпъна устните си, сякаш искаше да изпие нещо, което се стичаше отгоре. Тук може да става дума само за кръвта на Спасителя, изтичаща от прободеното сърце, като думите на Исус трябва да се приемат в буквалния им смисъл: „Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми“, и освен това: „Кръвта Ми е истинска напитка“ (Йоан 6:54–55). Искал ли е Христос тук, в един харизматично-визионерски акт, да докаже на нашето време, бедно на вяра, че Неговото присъствие в Евхаристичния тайнство по плът и кръв трябва да се разбира наистина „realiter et essentialiter“?

10. Предаване на ленената кърпа на Светата Дева за целувка

Малко след това АЕВ ми прошепна: „Кърпа, кърпа.“ Тогава аз я извадих от джоба на самото си. Разгънах го пред погледите на всички присъстващи молитвеници и, както ми беше повелено, го подавах от ръка на ръка с молбата да го разгледат внимателно и да проверят дали върху него няма нещо нарисувано или отпечатано. Някои държаха кърпата срещу електрическата лампа, други я разтриваха с пръсти, но никой не можа да открие нищо. След това сгънах кърпата отново, както свещеникът сгъва корпоралото по време на Светата литургия. Така я подадох на АЕВ, която все още се намираше в състояние на видение. С лице, сияещо от радост, тя първо я вдигна наляво (снимка), сякаш я подаваше на някого, за да я разгледа или докосне. Както беше обяснено по-късно, Дева Мария поиска кърпата, за да я целуне. След това АЕВ слезе с прегънатата кърпа, където все още виждаше кървящите нозе на Разпънатия, и я положи върху тях. Аз наблюдавах внимателно, но не забелязах никаква промяна или събитие в кърпата. – По време на цялото събитие кърпата нито за миг не излезе от погледа ми. И молещите се също го държаха постоянно в зрителното си поле. Всякаква ловкост, измама или заблуда, или дори подмяна с друга кърпа, е напълно изключена. Над четиридесет очевидци са потвърдили това с клетвения си подпис. (Списъкът със свидетелите се намира и до днес при автор.)

11. Поглед назад към молещите се в къщата „“

Очите на над шестдесетте молещи се в дневната и съседната стая следят с неподвижен поглед всяко движение, всяко обръщане, което се случва отпред пред малкия домашен олтар. Това са хора от различни социални слоеве, по-възрастни и по-млади, като последните дори са в превес, жени и мъже. Най-малкото подозрително нещо би било незабавно забелязано. Освен това непрекъснато тиктакаше фотоапаратът и светкавицата на фотографа, чийто апарат запечатваше всяка сцена от събитието с неподкупна обективност. - В центъра – майката на АЕВ, вдясно отзад – майстор-градинар, пред него – сестра му, най-вдясно – ръката на студент по педагогика, вляво, коленичила пред майката – вдовицата на загинал офицер, най-отпред вдясно от центъра – момиче с широко чело, което преживяваше харизматично преживяване. От присъстващите, доколкото ми е известно, 15 бяха от самия Родалбен, 10 от Пирмазенс, 4 от Фехрбах, няколко от Ритерсхайм и Кайзерслаутерн, 2 от Нюрнберг, 4 от Ноймаркт/Опф.

12. Великият час на разпънатата Любов

След като Дева Мария освети малката ленена кърпичка с целувката си, тя каза на АЕВ: „Е, дете мое, събери с кърпичката кръвта, която тече от сърцето на Сина ми.“ След това АЕВ взе сгънатото кърпиче с две ръце и първо го издигна, докато стоеше, пред погледите на всички, там, където видя прободената страна на Разпънатия Спасител над Светата Хостия. В стаята настъпи свята тишина, прекъсната само от кратката молитва: „Здравей, о, свята кръв, дойди при нас и при бедните души.“ – Имах чувството, че чувам нещо течено да капе върху протегнатата кърпичка. В този момент видях как върху бялата кърпа се образуваше тъмно петно, което видимо се уголемяваше. Това беше, както по-късно разказа визионерката, началото на знаменieto, предсказано от небето. – След малко АЕВ отново коленичи, разгъна кърпата и я поднесе под Светото Причастие, което все още лежеше върху домашния олтар (илюстрация). С отворени длани и изпънати пръсти тя държеше само краищата на плащаницата за предния ръб на малката олтарна маса, докато по-голямата част от плащаницата свободно висеше назад (снимка). Очевидно АЕВ се страхуваше да докосне средата на плащаницата от благоговение пред това, което сама вече виждаше да се ражда там като чудо.

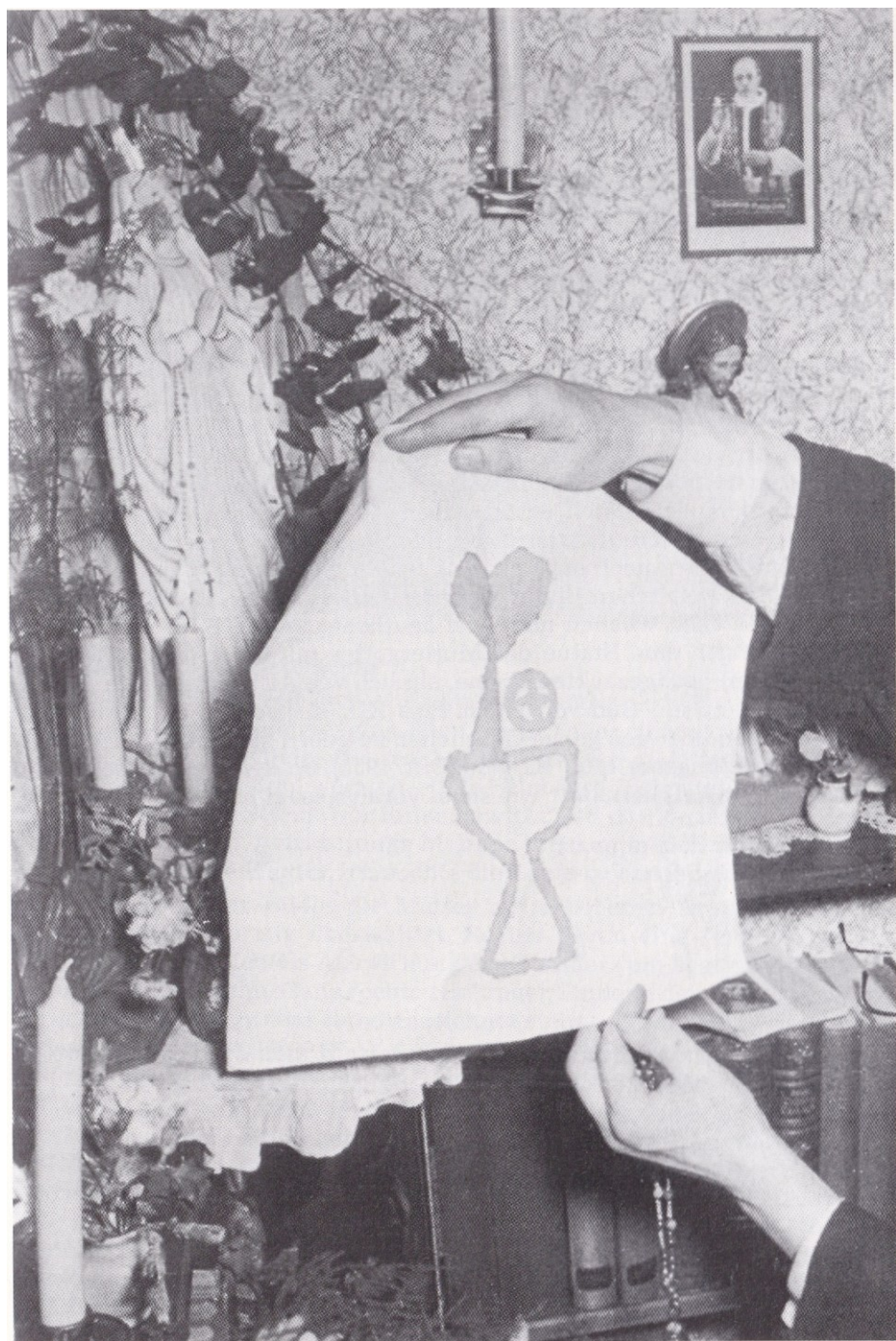
Вътрешната причина за обръщането на визионерката от харизматичното видение на Разпънатия към Светата Хостия беше, че причинно-следствената връзка на мистичния процес със Светото Причастие, в което Христос беше истински и съществено присъстващ с плът и кръв и от чието евхаристично сърце в действителност кръвният поток се изливаше върху плащаницата, трябваше да бъде подчертана по-явно подчертана.

Бихме искали да наречем тази свята сцена „свещеническият час“ в живота на АЕВ. Тя, която от най-ранна младост не таеше по-горещо желание от това да може дори само веднъж за един час да бъде свещеник на Господа – още като момиче винаги е искала да бъде момче –, беше удостоена от самия вечен Първосвещеник да приеме отново скъпоценната Му жертвена кръв от прободеното Му сърце за себе си и за християнството, което тъкмо се охлаждаше в евхаристичната вяра.

13. Бушуването на ада; изстрели пронизват редиците на молящите се

В най-свещения момент, когато небето се отвори над молящата се тълпа и се появиха първите следи от чудото, навън се разрази истински ад. Къщата беше буквално обсадена. Никой от нас не можеше да напусне къщата без да рискува живота си, за да повика подкрепление от полицията. От всички страни срещу къщичката започна бурен обстрел с камъни, дървени пръти и бутилки. Яростта на разярената тълпа се превърна в бушуващ ураган и заплашваше да щурмува цялата къща. Всички прозорци бяха разбити и се опитваха да разбият входната врата. И в същия момент, когато видях първата кръвна следа върху кърпата, от двете страни изгремяха изстрели, които профучаха през стаята. Нашите уплашени хора извикаха от страх и се хвърлиха на пода (вдясно на снимката), за да не бъдат улучени от куршумите. Успокоих ги с думите: „Не се страхувайте; чудото вече настъпва!“ – И това злодеяние на противниците беше запечатано от фотоапарата, по-вярно и неопровержимо, отколкото биха могли да свидетелстват човешките езици. На следващия ден подадох жалба в полицията за нападение, застрашаващо живота, но по-късно, по строга заповед, трябваше да я оттегля, - „Nos habemus legem, et secundum legem debet mori“ (Йоан 19:7) – този този многозначителен библейски стих и днес не е отменен.

14. При първия поглед към небесния знак „“

АЕВ отново беше сгънала кърпата и правеше с нея няколко движения напред-назад по ръба на олтара, сякаш искаше да събере нещо течено с кърпата. Погледът ѝ обаче оставаше непрекъснато насочен нагоре, където виждаше кръвящото сърце на Исус. В същото време аз коленичих непосредствено до нея и видях как тъмна течност изстрелва напред в тясна ивица и се излива в форма, която все още не можех да разпозная по-точно. Течността (кръвта) течеше толкова силно, че остави ясна следа и на обратната страна на сгънатото кърпиче. В разрез с природните закони на гравитацията и движението кръвта течеше по извивките на сгънатото платно и продължаваше по долната страна на извитата част. – След това визионерката взе платното, отново го издигна нагоре вляво, за да го целуне Дева Мария. Тогава тя го притисна леко към себе си с благоговейно вълнение и всеотдайна любов. След това АЕВ ми предаде кърпата, която все още беше затворена. Аз я отворих и в нея открих сърце, образувано от прясна кръв, от което извираше кръвна струя, чаша, а над нея, сякаш летяща, по-голяма хостия, пресечена от кръст. Кръвта продължаваше бавно да просмуква по краищата пред очите ми. Струваше ми се, че усещам и сладникавия мирис на прясна кръв. Този мирис усетих много по-ясно седмици по-късно. – На картината вляво зад кръвавата кърпа имаше статуя на Дева Мария с (малко трудноразличима) корона с високи зъбци, подобна на тази, която видя АЕВ. Вдясно на стената имаше картина на папа Пий XII, който сякаш даваше своето първосвещеническо благословение над цялото събитие. – АЕВ почина в деня на погребението на Пий XII (13 октомври 1958 г.), когато „всички камбани по целия свят биеха“, както тя беше предсказала.

15. Въздействие върху молитвената група „“

Когато вдигнах кърпата с още свежия от кръв чудотворен знак и я показах на присъстващите, всички бяха обзети от тръпка на дълбоко сътресение, която прониза костите им и намери израз в силен вик. Те се молеха, хлипаха, плачеха пред необяснимото, което Божията всемогъщност беше извършила пред очите им в този час и което сега виждаха със собствените си очи. Силни, млади мъже се срутиха и хлипаха като деца. Опитах се да успокоя хората.

В центъра на картината е майката с вдигнати ръце, превзета от душевно сътресение. Вдясно от нея е млада жена, на чието лице се отразяваше блажен душевен мир като последица от чудото. Най-вдясно е млад студент, на чието лице и ръка личи психическият шок.

Не след дълго след настъпването на чудото в стаята нахлу напълно непознат мъж и се промъкна чак до самата плащаница. Аз застанах пред него, за да го предпазя. Мъжът хвърляше зли и подигравателни погледи към свещения знак и правеше жестове, сякаш искаше да го хване. Аз му се противопоставях и не му позволих нито да го докосне, нито да го снима. По същия начин една ръка се промъкна през полуотворения прозорец и се протегна на сяло навътре, сякаш искаше да се докосне до плащаницата. Спомних си предупреждението на Светата Дева, че трябва да бъдем нащрек, защото ще дойдат хора, които ще искат да ни отнемат плащаницата. Адът и неговата стража знаеха и усещаха какво божествено се случваше тук и бяха решени да го откраднат и унищожат.

16. В блажено съзерцание на небесния знак „“

Върнала се от екстаза, АЕВ сега вижда със земни очи чудото, дадено ѝ от небето. Блажена като дете, тя гледа запленена от щастие към небесния си дар. Този знак, написан с кръв, на любовта и всемогъществото на Спасителя тя не го беше очаквала; по-скоро беше мислила за сцена с Вероника. И ето, Исус ѝ дарява сърцето Си, чиято преливаща любов се излива в чашата и хостията, символите на свещената литургична жертва, всичко написано, оформено и изкупено с ценната кръв на Божието Агне. Още от детството си АЕВ възприемаше свещената литургия като най-ценната и най-действената молитва. - Вляво от основата на чашата се вижда отделна капка кръв. От десния ъгъл на основата на чашата извира тънка струя кръв, която достига до края на платното. Изглежда, че кръвта, стичаща се от дясната страна на чашата, се е сблъскала толкова силно с тази, идваща от лявата страна на основата на чашата, че е изпръскала този тънък, дълъг струйка. (На тази снимка, за съжаление, се вижда само слабо.) Накарах да снимат отново свещената кърпа след 2 часа през нощта. Същото направих и около 4 часа сутринта. Кръвните следи придобиха окончателните си очертания едва в сутрешните часове на 2 юли, когато първоначално свежата кръв беше изсъхнала повече.

17. В тиха на молитва

Прекарахме известно време в мълчаливо благоговение пред кръвния образ. След това повиках родителите на харизматичката, за да могат отблизо да видят чудотворния знак, който небето е поверило на ръцете на дъщеря им. Плачейки и опитвайки се да се овладеят, скъпите родители коленичиха пред небесния знак, от който капеше прясно пролятата кръв на Спасителя. След това и останалите хора имаха възможност да се приближат и да отдадат почит. – Самата Дева Мария в своето явление се поклони пред свещения кръвен знак на Божия Син. Поради множеството хора в стаята и задушната лятна нощ бяхме облени в пот. Аз излязох в двора да подишам малко въздух, докато АЕВ се преобличаше в съседната стая. След известно време тя се появи отново в тъмносиня рокля, за да се моли. Според желанието на Светата Дева трябваше да прекараме цялата нощ в молитва пред свещения знак. Молахме се на броеницата, докато кърпата с кръвта лежеше разпростряна върху домашния олтар. – Вдясно от нея беше сестра ѝ А.

18. „Хлябът на живота“ от ръката на ангел, подарен на приятелка на АЕВ от „“

Отново по време на молитвата на Розария външният вид на АЕВ се промени, макар и не в такава степен, както преди. Както разказа по-късно, се появи ангел, облечен като свещеник, в развяваща се, леко препасана алба, с чаша, пълна с хостии, в ръката си.

АЕВ започна да пее „Confiteor“. След това, както ни разказа по-късно, ангелът взе една хостия от чашата, с голямо благоговение и тържественост направи кръст с нея и поднесе поред на членовете на семейство Вфк и на онези, които винаги се молеха заедно с тях на Розария и които отчасти отдавна не бяха могли да приемат причастие, „хляба на живота“. Така самият небесен пратеник наричаше този вид причастие. -

Току-що една приятелка на АЕВ получава небесния хляб. АЕВ виждаше при това само светлия ангел с потир и лицето на съответния причастник, към което погледът ѝ беше насочен. Всичко останало за нея оставаше на заден план. -

Вляво на домашния олтар

се намира свещената кърпа с евхаристичния чудодееен знак.

19. Самата АЕВ приема Небесния хляб от ръката на ангела

След като първо другите бяха приели „Хляба на живота“, АЕВ сама коленичи, сгъна ръце, вдигна глава, отвори уста, като постави езика си на долния ръб на устните – образцово като дете при първото причастие – и така прие от

Ръката на небесния пратеник, който тя виждаше, ѝ подаде мистичния Божий хляб.

- За каква особена благодат ли е молила се тогава? Да може да понесе с търпение и смелост всичко тежко и непостижимо, което още я очакваше?

20. Небесният знак в ясен поглед

„Милостивият и милосърден Господ е поставил знак в памет на чудесата Си“ (Пс. 110:4). Тези думи от Псалма можем да приложим и към евхаристичния знак на кръвта, който милостивото Небе е дало през нощта на празника на Скъпоценната Кръв през 1952 г. чрез Своята слугиня и който тя ни показва отново тук с сериозен поглед. Сърцето на Светия Бог и Спасител се е отворило отново по тайнствен начин онази нощ, подобно на това, както някога се е отворило в мрака на чудното слънчево затъмнение при пробуждането с копие и от него са изтекли кръв и вода. Тук Божият Син с изкупителната Си кръв е излял хостията и чашата в „корпоралото Си, в погребалното Си покривало“, за да покаже, че в тайната на свещената литургична жертва е наистина и истински присъстващ с плът и кръв, с божественост и човечност. В известна степен кървавата кърпа от Р. напомня и за голямото ленено платно, в което Дева Мария, Майката на Скърбите, е обвила безжизненото жертвено тяло на Божия Син и в което самият Исус е отпечатал образа на цялата си фигура, така както е лежал в гроба, по толкова чуден начин, че именно в нашите дни на слаба вяра можем да го осветлим достоверно с най-съвременни технически средства. Образът от кръв, създаден от небето, се намира хоризонтално точно в средата на кърпата, а вертикално е леко изместен надолу и по този начин се вписва добре и симетрично в цялостната рамка. Общата височина на кръвния образ е 27 см и е разделен на две от горния ръб на чашата. Кръвта беше изсъхнала до сутрешните часове и контурите бяха станали по-остри, на места приличащи на върховете на тръни.

21. В очакване на сбогуването с „ – Царицата на небето

Според съобщението на Божията Майка, с дара на кръвния знак основната цел на нейното пристигане трябваше да бъде изпълнена. Тъй като обаче АЕВ предчувстваше, че сбогуването със Светата Дева ще бъде много болезнено за нея, тя помоли тази последна среща да се състои у дома. Тази молба ѝ беше удовлетворена от Божията Майка за следващия ден, празника на Посещението на Дева Мария. АЕВ се погрижи с голямо усърдие

АЕВ да украси домашния олтар с особено богата цветя за това прощално посещение на Небесната Царица. Тя също така разпореди да се постави голям съд с вода (разпознаваем зад ръцете ѝ), който Божията Майка беше обещала да освети. АЕВ ни беше помолила също така да я оставим сама след сбогуването. - Свещената кърпа отново беше разпростряна върху малкия олтар, когато около 8 часа вечерта започнахме да се молим радостния броеник. Част от молещите се, които бяха дошли от много далеч, вече да тръгнат още сутринта. И тогава, по средата на молитвата, АЕВ се вслуша нагоре и чу отдалеч звуците на „Аве“ от Лурд, които от октомври 1951 г. винаги бяха предвещавали настъпването на харизматичното събитие. Сега за последен път. – Поради голямата жег в стаята филмът вече започна да се разтича, което се забелязва върху кърпата и на челото на АЕВ. Към кулминацията на прощалното видение филмът изобщо приключи. Явно е било писано сцените на най-интимното душевно преживяване да не загубят нищо от своето лично посвещение, когато бъдат разкрити пред обществеността. На рафта с книги лежи бележникът, който в видението трябваше да ѝ бъде подаден по нейно желание, за да може веднага да запише съобщенията точно.

22. В блажено видение на Божията Майка

Картината говори сама за себе си. – С „Аве“ на ангелските хори небесната светлина се е изляла и се отразява в лицето на визионерката. Можем ли тук да цитираме думите на един апостол? „Бог, Който каза: „Да изгрее светлина от тъмнината“ (Бит. 1:3), Той направи така, че светлина да засияе и в нашите сърца, към пробуждането на светлината на познанието за Божието величие на лицето на Исус Христос. Но ние носим това съкровище в земни съдове, за да се види, че излишъкът на всяка сила е от Бога, а не от нас“ (2 Кор. 4:6–7). Тук просиява тихо „разкриване на светлината“ на Христовата слава през земната обвивка на едно човешко дете. – За тези очи всичко земно е изчезнало. Те виждат в харизматичната светлина на благодатта Царицата на небето да се спуска, обгърната в сияйна стена,

, бяла като сняг и блестяща като светлина“. „Никога, никога не можеш да опишеш със собствени думи колко възвишени и красиви са Светият Бог Исус Христос, Светата Дева Мария и Светите ангели в видението“, призна ми тя веднъж. Тези очи виждат нещо безкрайно красиво и са напълно очаровани от него.

Това лице не лъже, а погледът на фотографа е неподкупен. От убедителната автентичност на тази снимка се пролива нова светлина и върху свръхестествеността на кръвния знак, което се простира пред нея.

23. Сериозно послание от небето

АЕВ поиска тефтерчето, за да може веднага да запише думите на Светата Дева. Тя вече по-рано беше поискала това разрешение за това разрешение. В отворената тетрадка можем ясно да различим предварително зададените въпроси и оставеното между тях място за отговорите. Освен радостни, АЕВ чува още повече тъжни вести за нови изпитания, за неверието на хората и тяхното наказание, а вероятно и за собствения си труден път в бъдещето. Болката и страданието от това се отразяват на лицето ѝ и сълза се стича по бузата ѝ. Погледът ѝ е неподвижно насочен към небесната фигура, а леко отворената ѝ уста сякаш мънка някакъв въпрос. Дева Мария даде също така указания относно бъдещата съдба и почитането на свещената плащаница. Всяка година там, където тя някога ще бъде съхранявана, трябва да има четири големи дни за поклонение: на 1 януари, празника на името на Исус, когато Младенецът Исус е пролял първите капки от кръвта на Спасителя за нас. – 2. На 1 април, обикновено по време на Страстната седмица. * 3. На 1 юли, празникът на Скъпоценната кръв. – 4. На 1 октомври, началото на месеца на Розария. По време на това видение Дева Мария се спусна и към съда с вода и го благослови, като потопа ръката си в него и направи кръст. Тя даде обещанието, че с тази вода някога ще бъдат излекувани много болни.

24. Последно записване на небесното послание и сбогуване Сред другото това последно послание на Дева Мария съдържаше обещанието, че чрез свещения знак на кръвта някога още много грешници ще се обърнат към вярата, а вярващите болни ще бъдат излекувани. АЕВ получи и частни, лични съобщения, които съдържаха много горчиви вести. Остатъкът от земния ѝ живот щеше да премине през объркваща трънлива гора, което напълно се потвърди. Тогава настъпи моментът на сбогуването, от което обаче вече не можа да бъде направена снимка, тъй като филмът се беше разтопил и изчерпал. Но всеки, който беше непосредствен свидетел, знае, че в най-съкровената дълбина на душата се случваше нещо, което не трябваше да бъде осквернено от любопитно натрапване. Само толкова: АЕВ отново подаде броеницата си и Небесната дама отпечата последна прощална целувка върху кръстчето. След това АЕВ събра видимия за нея подгъв на роклята на Небесната кралица и скри лицето си в него, сякаш отчаяно искаше да се вкопчи в него. Но небесната благодат се изплъзна нежно от ръцете ѝ. АЕВ погледна издигащата се

Небесната Царица с поглед, изпълнен с болка и скръб, и протегна ръце, сякаш трябваше да бъде отведена заедно с нея. След това тя припадна в безсъзнание. – Дали тук се случваше нещо подобно на това, което четем в Евангелието при явяването на Възкръсналия пред Мария Магдалина? „Исус я повика: Мария! А тя се обърна и прегърна нозете Му (Мат. 28:9). Но Исус ѝ каза: „Не Ме докосвай! Отиди при братята Ми и им кажи: „Аз се възкачвам при Отца Си“ (Йоан 20:16–17). Близките отнесоха АЕВ в съседна стая и я положиха на лежанка, където тя остана неподвижна до сутринта, с лице, заровено в възглавницата. – Така трябва да бъде, когато душата при смъртта види Христос – и трябва да се отдели от Него, или за известно време, за да се покае, но с увереността, че ще Го види отново и завинаги – това би било Чистилището – или завинаги, с ужасната сигурност, че никога повече няма да Го види – и това би бил Ада. И именно за да предпази човешките деца от това, Майката на Милосърдието е слезла в Долината на сълзите със знака на Скъпоценната кръв на Божия Син. — „Е, тогава, наша Застъпнице, обърни своето милосърдие_
Обърни поглед към нас и след тази мизерия ни покажи Исус, благословеният плод на твоеото лоно, о, добра, о, милостива, о, сладка Света Дева Мария!“

25. Свидетели, които не лъжат

На следващия ден събрахме хвърлените през нощта през прозорците предмети. Имаше по-малки и по-големи камъни, дървени парчета, тухли, бутилки и други подобни – с това неволно се връщаме към тъжното начало на цялото събитие. Светотатството в това беше, че този камънохвърляне не беше насочено само срещу нас, а повече или по-малко срещу самия Христос и Неговата Света Майка, които бяха слезли в тази къща, за да предложат знака на Своето милосърдие на заблудените хора.

Дори върху леглата имаше мръсотия и камъни. Цялата къща изглеждаше като след бомбардировка. Нека мълчим за много от най-подлите неща, които знаем...

Един по-дълбок поглед върху цялостната картина ни подтиква към въпроса: дали цялото това събитие от онова време не е било типично прелюдие към борбата между светлината и мрака, между Църквата на Христос и портите на ада, която се разиграва през цялата следваща епоха на човечеството чак до наши дни, както публично, така и тайно?

26. Жилищната къща на семейството, видяна от улицата „ „

След като предишното им жилище беше тежко повредено по време на войната от 1939–1945 г., семейство Вфк се премести тук. Така тази скромна къщичка стана на 1 и 2 юли 1952 г. сцена на едно рядко харизматично събитие, но не по-малко и на бушуването на ада. От задната страна на къщата се намира стаята, в която кръвта на Спасителя отново потече видимо след почти две хиляди години. През тази врата и по тези стъпала излязохме вечерта на 1 юли излязохме като мирни хора, за да се върнем отново тук след няколко часа, преследвани от една направо демонизирана тълпа. През тези прозорци камъни и куршуми проникнаха в стаята, където се прояви небето. – Но не са ли летяли и на Голгота камъните и снарядите на подигравката и омразата срещу същия Исус от Назарет? И не бяха ли именно пироните и ударите с чук на слугите, които накараха скъпоценната кръв на Спасителя да потече? „Mysterium pietatis – Mysterium iniquitatis, Тайна на благочестието – Тайна на нечестието“, както тогава, така и и днес (1 Тим. 3:16; 2 Сол. 2:7)!

27. Кратък доклад за последните години от живота на АЕВ „

Бог ограничи земния живот на АЕВ след великото чудо до шест години и около три и половина месеца. Тъй като аз самият, поради наложената ми дисциплинарна мярка, не можах да бъда очевидец и свидетел на слухове през този период, трябва да се задоволя с кратък, обобщаващ доклад за този етап от живота на АЕВ, като обаче мога да се опирам на близки до мен, обичащи истината свидетели.

Времето след това за АЕВ беше неспокойно, трудно скитане от място на място, от страна в страна, от един континент към друг и обратно. В Швейцария тя беше хвърлена зад решетките за една нощ и половин ден по фалшиво обвинение, докато брат ѝ не успя да стигне до висшите полицейски кръгове и да освободи сестра си. Е, Христос сам казва: „Ще ви предадат на съдилищата... Той ще бъде причислен към злодеите... Вие ще плачете и ще ридаете, а светът ще се радва“ (Мат. 10:17; Лука 22:37; Йоан 16:20). В едно отдалечено планинско селце в източната горска област на Бавария АЕВ прекара най-дългия си престой в приют. И той беше изпълнен с физически и душевни страдания и горчиви преживявания. Нейното харизматично преживяване, предназначено за обществеността, беше приключило, но не и това, което беше лично за нея и най-близките ѝ роднини. Така преди всичко отново се появи мистичното преживяване на Страданията на Христос – от Елеонската планина до съумирането с разпънатия Спасител. Една снимка, която сестра ѝ някога тайно е успяла да направи, показва АЕВ, докато претърпява бичуването. Изражението на лицето ѝ, изкривено от мъки, отразява ужасните болки по разтърсващ начин. – Също така Светият Дух ѝ даваше погледи към бъдещето, включително и образи на предстоящия Страшен съд, за отклоняването на който тя се молеше, за да се случи поне смекчаване и съкращаване и да бъде спасен остатък, който да преживее и да носи предстоящата победа на Божиата Майка и новото разцвет на Църквата. Това бяха ужасяващи образи, подобни на апокалиптичните (Откр. 6:12–17; 8:7–13; 9:1–12 и др.). Тя видя „звяра, който излезе от сушата“ (Откр. 13:11) и поглъщаше цели страни. Както ѝ беше обяснено, това „поглъщане на страни“ започна с Унгария.

По отношение на собственото ѝ бъдеще ѝ беше показано, че първо ще бъде положена в гроба, но че няма да остане там дълго, а скоро ще бъде ексхумирана и ще намери място за почивка за по-дълго време в гроба на родителите си в едно идилично гробище.

През последните седмици АЕВ беше обхваната от продължителна загуба на апетит, която доведе до общо изчерпване на силите, без обаче да може да бъде установено някакво органично заболяване. Лекарят, който по-късно издаде смъртния акт, открито изрази учудването си, че не е успял да открие никакво органично заболяване и посочи като причина за смъртта общата формулировка: „Тя почина от сърдечна недостатъчност.“ През последната нощ близките ѝ се редуваха да бдят до леглото ѝ. АЕВ беше в съзнание до самия край. Последните думи, изречени от нея, бяха чути ясно и отчетливо от сестра ѝ М., която беше на дежурство: „На 29 октомври, на този ден...“ Дотук стигна тя. Сестра ѝ я попречи да продължи, смятайки, че АЕВ в слабостта си би казала нещо,

което не бива да разкрива. 29 октомври е именно датата, на която през 1951 г. АЕВ е преживяла първото си харизматично преживяване – явяването на Дева Мария. Затова е вероятно, че АЕВ е искала да каже нещо, което ще се случи на тази дата през месеца. Около 11 часа АЕВ върна своята много изпитана, пречистена и рядко надарена душа на своя Създател, без пот на смъртта, без агония.

Тя заспа спокойно, почти незабелязано от близките си, които дълго време чакаха АЕВ да започне отново да диша. Това беше на 13 октомври 1958 г., в часа на погребението на папа Пий XII, когато всички камбани по целия свят биеха, както АЕВ беше предсказала още през 1952 г. за часа на смъртта си. Бог е Господ на времената и в Неговата мъдра воля всичко е отбелязано по година, ден и час.

„Исус Христос е същият вчера, днес и вовеки.“ (Евр. 13:8).

V. Описание на размерите на кръвния знак в неговите части

Трябва да се отбележи, че целият кръвен знак носи характера на излятост, като изглежда по-скоро израстнал, отколкото ясно очертан. По този начин е възможно при повтарящи се измервания отделните резултати да варират с няколко милиметра, в зависимост от това къде се поставя метърът – на различни вдлъбнатини. Освен това в началото не се е искало да се разтяга прекалено много платното, на което е бил нанесен отпечатъкът от прясна кръв и в което Свещената кръв е продължила да просмуква бавно в продължение на часове.

Самата кърпичка, както вече беше споменато по-горе, е с размери 40 см на дължина и ширина. Вижте илюстрацията на страница 59. Общата височина на кръвния отпечатък от горния връх на сърцето до долния ръб на чашата: 27 см. Височина на чашата: 13,5 см. Ширина на основата на чашата: 6,5 см. Ширина на горния ръб на чашата: 10,20 см. Ширина на изпъкналостта на чашата: 3 см.

Дължина на кръвния поток от лявата страна на сърцето към чашата: 6,5 см.

Ширина на този кръвен поток при излизането му от сърцето: 1 см.

Ширина на същия при вливането му в чашата: 2,5 см. Диаметър на кръглата хостия: 4 см. Диагонал на сърцето от горния десен ъгъл към средата вляво: 7,5 см. Диагонал на сърцето от горния ляв ъгъл към средата вдясно: 7,5 см. Ширина на сърцето в средата: 8 см, което е двойно повече от диаметъра на хостията.

Разстояние от горния ляв край на сърцето до горния ляв край на чашата : 12,5 см. Същото разстояние от дясната страна : 13 см.

На пръв поглед това са сухи цифри, но все пак цялостната картина разкрива естетична хармония, добро разположение и изящна симетрия. Така кръвният поток отляво на хостията се уравновесява отдясно и двете създават връзката между сърцето и чашата.

VI. Опит за математико-геометричен анализ на знака на кръвта

Формите на сърцето, чашата и хостията, създадени от кръвта, не ни се представят като линии, начертани с линейка и циркул, а като свободни, сякаш естествено израсли форми. При математическо изследване следователно трябва да приложим онзи метод, който се използва и при други природни обекти. Така например в структурата на много растения, както и на човешкото тяло, лежат определени математически закони и фигури, често т.нар. „златно сечение“, при което обаче контурите на естествения растеж свободно съпътстват изчислените стилизирани линии на геометричните фигури. Тази особеност откриваме и в нашата кръвна картина.

Идеята за математическо изследване на кръвната картина

бе събудена у мен още на следващия ден след събитието от естетически въздействащите форми и приятното разположение. Ако творецът на това нещо е самият Бог, тогава Той трябва да го е сътворил според принципите на Своята мъдрост и красота, както казва псалмистът: „omnia in sapientia fecisti“. „Всичко си сътворил с мъдрост“ (Пс. 103,24). По-късно обсъдих въпроса с един архитект от Главната пощенска служба в Р., на когото дължа не една и две ценни идеи. Следното е само опит за геометричен анализ, какъвто може да се изготви въз основа на математическите познания на лаика, запазени от гимназиалните години. Извършваме следния геометричен разчертаване: **1. Кръг около цялата кръвна следа с два вписани равностранични триъгълника и точка на пресичане в центъра на хостията.** Първо очертаваме кръг около кръвната следа по цялата ѝ височина. Двата диаметъра отляво надясно и отгоре надолу обозначаваме с AB и CD, т.е. по 27 см и радиус 13,50 см. Центърът М се намира точно в средата на горния ръб на чашата, над висящата капка кръв. От точка D първо пренасяме радиуса R: 18,50 см по обиколката на кръга наляво и надясно; по този начин получаваме пресечните точки Е и F. – Сега свързваме Е с F, F с С и С с Е. Така получаваме първия вписан в кръга равностраничен триъгълник EFC с **единична страна а = 23,50 см.** След това от точка С отнасяме радиуса r: 13,50 см по обиколката на кръга наляво и надясно и

получаваме точките на пресичане G и H. Свързваме G с H, H с D и G с D. Така получаваме втори равностраничен триъгълник GHD, вписан в кръга, със същата **единична страна а = 23,50 см.** Двата изместени един спрямо друг равностранични триъгълника образуват шестоъгълна звезда или, ако свържем шестте ъгъла DFHCGED помежду им, шестоъгълник с единична страна b = 13,50 см, т.е. отново

=г. В шестте ъгъла чрез пресечните точки JKLM'NO се образуват шест допълнителни по-малки равностранични триъгълника с обща единична страна c = 7,80 см. Тази величина също преминава през целия кръвен знак. Освен това свързваме N с M и получаваме ромба MLM,N. В него чертаем двете диагонали M-M и L-N. Точката на пресичане на двете в Р дава центъра на кръвната хостия с диаметър =4 см= d. **2. „Златното сечение“**,

Под това се разбира естетическата, идеална структура и най-хармоничното разчленяване както на художествения образ, така и на човека, при когото „Златното сечение“ се намира на долната граница на гръдния кош. Геометричната формула гласи: по-малката част се отнася се към по-голямата част, както по-голямата част се отнася към общата големина. При човека

: съотношението между върха на главата и гръдния кош е същото като съотношението между стъпалото и гръдния кош и съотношението между стъпалото и върха на главата. Изразено в числа това означава: $5:8 = 8:13$.

За да намерим Златното сечение, от центъра на хостията Р начертаваме наляво перпендикуляр към диаметъра $C - D$ и получаваме точката на пресичане P' . Отсечката $P' - C$ ($= 10,20$ см) се съотнася към отсечката $P' - D = 16,80$ см по същия начин, по който отсечката $P' - D : 16,80$ см се съотнася към общата отсечка $C - D : 27$ см.

Чрез съкращения с 4 и 5 получаваме уравнението: $ffi : *S$

така че Р е т.нар. точка на златното сечение в цялостната картина на знака на Свещената кръв. Означаваме $P'-C$ ($=10,20$ см) като „златния отсек“ и го наричаме е.

„Златната линия на сечението“ започва от P' надясно през Р, центъра на кръвната хостия. Тя се оказва отправна точка и формален план на целия знак на кръвта. „Златното разстояние“ от $10,20$ см се среща отново в ширината на горния ръб на чашата $K' - K'$, както и в дълбочината на чашата $M - R$:/'" е: $5,10$ см.

Обобщавайки, можем да кажем: през структурата и изграждането на цялостния образ на кръвта се простира подредена и естетически въздействаща норма, която му придава класическа красота и хармония. Центърът на формата на хостията съвпада с системата на единицата и тройката (кръг и триъгълни линии), както и със „Златното сечение“. Към центъра на хостията се насочват силови линии от почти всички посоки, т.е. всички излъчват от него. По този начин формата на хостията се явява като източник и устие на всички останали форми и обекти.

3. Четириъгълник с форма на хостия в кръстосано сечение – илюстрация на стр. 61

Ако завъртим цялата рисунка с около 30 градуса надясно, погледът ни се спира върху четириъгълника $EDHC$. В този четириъгълник формата на хостията се намира в средата между двете дълги страни DH и Ec (всяка

$= 23,3$ см), а от друга – в точката на пресичане на напречната линия NL с диагонала MM' – Напречната линия NL разделя правоъгълника на две неравни части, от които горната част $NLHC$ заема една трета ($: 7,8$ см), а долната част $NLDE$ – две трети ($= 15,5$ см) от целия правоъгълник. Това разделение от своя страна съответства на принципа на Златното сечение:

#ä : *ffi Това се получава чрез съкращения с 2 и 3: $ffi : ffi$

ако удължим диагонала MM' нагоре до A' и надолу до Z , получаваме в правоъгълника $EDHC$ голям кръст. В пресечната точка на този кръст отново се намира образът на кръвната хостия като център на цялото пространство. Може да си представим плана на църква със свободно стоящ олтар, който приютава табернакула с ехаристичната хостия (срв. приблизително църквата във Фирцеенхайлиген)

4. Две геометрично изчислени стилизирани чаши в знака на кръвта – изображение на стр. 60. Очертаваме около М полукръг надолу с радиус r

на „Златната линия“: $1/2$ от $10,20\text{ см} : 5,1\text{ см}$. На долната основна линия отмерваме ширината на основата на чашата: $6,5\text{ см}$ и получаваме точките S и T. (D се намира в средата между тях). След това фиксираме от S от М, но продължаваме свързващата линия само до точката на пресичане R' с полукръга около М. По същия начин фиксираме М от Т и продължаваме свързващата линия само до точката на пресичане R' с полукръга около М. Получената по този начин геометрична фигура представлява стилизиран каликс (мерна чаша) с височина $13,50\text{ см}$ (: g) и

с чаша, чийто горен ръб е $10,20\text{ см}$ (: Златно съотношение), а дълбочината ѝ е $5,10\text{ см}$ (: половината от Златното съотношение). Върхът на чашата R'-R' : $2,50\text{ см}$. Сега се придвижваме нагоре и чертаем около точка С полукръг надолу с радиус е: $10,20\text{ см}$ (Златно съотношение). Той пресича горната основна линия в точките U и V; отдолу се съединява със Златното сечение P'. Полученият полукръг образува чаша с диаметър в горната част U-V, равен на 2 пъти е, : 2 пъти $10,2\text{ см}$, : $20,4\text{ см}$. – На долната основна линия отбелязваме е : $10,2\text{ см}$ отляво и отдясно на D, така че D да представлява средата. Нека двете крайни точки бъдат X и Y. От X се насочваме към С в горната част, но чертаем свързващата линия само до точката на пресичане P' с полукръга около С. По същия начин се насочваме към С от Y, но продължаваме свързващата линия само до точката на пресичане P, която едновременно е и центърът на кръвната хостия.

Цялата така получена геометрична фигура представлява стилизиран потир, т.нар. трапезен потир, с обща височина 27 см , като дълбочината на чашата на потира е $10,20\text{ см}$ (: Златно съотношение), а дръжката на потира D-P' е 17 см (по-голямата отсечка от Златното съотношение). Изпъкналата част на потира P'-P е широка 4 см , т.е.: диаметърът на хостията. Горният ръб на чашата U-V: $20,40\text{ см}$: 2 пъти „Златната линия“. Цялостният поглед както върху естествения образ на кръвта, така и върху геометрично стилизираното му възпроизвеждане ни показва добре обмислена структура и хармонично разпределение, което следва класическата естетическа норма на „Златното сечение“. Дали това е дело на дух на безредие, както твърдеше едно противоположно обвинение? Или все пак това е замислено и създадено от „Божията мъдрост, която е творец на всичко и подрежда всичко прекрасно“. „Omnium artifex, et disponit omnia suaviter“ (Прем. 7:21; 8:1)? VII. Кръвният знак от Р. и църковният трибунал – както вече бе отбелязано – са показател за доста негативното отношение на църквата към събитията в Р. при това винаги би било

да се попита дали истинските доклади тогава наистина са стигнали до най-висшето църковно ръководство и как то всъщност е реагирало. Но нека оставим всичко това настрана и да попитаме: Не е ли станало нищо в положителен смисъл по въпроса за кръвния знак от Р. от страна на най-

Беше ли това случайност – която не съществува – или беше вътрешен импулс от Светия Дух, невидимия, но все пак основен водач на Църквата на Христос, когато папа Йоан XXIII на 30 юни 1960 г., т.е. осем години по-късно, в навечерието на празника на Скъпоценната Кръв, публикува апостолическо писмо: „За почитането на Скъпоценната кръв на Исус Христос“, в което призовава християнството към засилено почитане на Скъпоценната кръв на Спасителя? При това той припомня, че неговият предшественик Пий IX през 1849 г., в изпълнение на обет, разшири литургичното почитане на Скъпоценната Кръв върху цялата Църква, а също така, че Пий XI по повод 19-тото стогодишнина (1933 г.) от изкуплението на човешкия род е издигнал паметта на Скъпоценната Кръв до празник от първа степен, „за да се насърчи решително почитането на Скъпоценната Кръв на Изкупителя и плодовете на тази Божия Кръв да се излеят още по-изобилно върху човечеството“.

Още преди това, на 3 март 1960 г., Йоан XXIII лично беше дал най-висшето църковно одобрение на Литанията за Скъпоценната Кръв, която дотогава беше разрешена само за частно ползване. - В папското писмо се обръща специално внимание на харизматичните откровения на Светия Дух към Света Маргарита Алакок и на усилията на Светия отец Каспар дел Буфало по отношение на почитането на Божието Сърце на Исус, които от своя страна са допринесли съществено за насърчаването на почитането на Скъпоценната- и за въвеждането на литургичното честване на същата. Всичко това звучи като поне косвена препратка към харизматичните събития, свързани с Скъпоценната кръв на Изкупителя в германските земи, и дава основание да се предположи, че положителните свидетелства за това в крайна сметка все пак са стигнали до ръцете на Наместника на Христос.

„Erit Sanguis vobis in signum in aedibus, in quibus eritis. Кръвта да ви бъде знак в къщите, в които живеете“ (Изм. 12:13). Искан ли тук Светият Дух, вдъхновител на Библията, да покаже духовна връзка между образцовата жертвена кръв на вратите на къщите, в които живееше вярващите израилтяни, и истинската жертвена кръв на „Исус Христос, непорочното и неопетнено Агне“ (1 Пет. 1:9), която е пролята в домовете на вярващите християни? – Или първо трябва да се пролее кръвта на мъчениците, за да придобие отново значение кръвта на Христос?

VIII.

Литания към святата и скъпоценна кръв

Възвишена Света Троица, един Господ и Бог. В името на Светия Бог † Отец, и на Сина, и на Светия Дух. **Амин.**

V. Свети Всемогъщи Боже, наш Отец, Ти, Създател на небето и земята, на всичко видимо и невидимо,

А. молим Те, смили се над нас, изслушай ни, освети ни и ни защити.

V. Свети Боже Исус Христос, Единороден Син на живия Свят Бог, **А. молим Те, смили се се над нас и ни избави.**

V. Боже Свети Дух, един с Отца и Сина,

А. молим Те, смили се над нас, просвети ни и ни води

B. Света Троица, Един и Същи Свят Бог, Ти си мирът, пътят, любовта, мъдростта, истината, възкресението, светлината и животът,

А. молим Те, смили се над нас и ни управлявай;

(Може да се молим поред)

Светата кръв на Христос, Единородния Син на Вечния Отец; Светата кръв на Христос, Новият и Вечен Завет;

Свети Исус Христос, заради душите, които не могат да бъдат изкупени, Ти изпоти кръв на Елеонската планина;

Светото Кръв на Христос, пролята при бичуването;

излята при коронасването с тръни;

Свещена Кръв на Христос, изтекла от Свещеното Сърце на кръста;

Светата кръв на Христос, присъстваща в Светото

причастие; Светата кръв на Христос, пиетие и

очищение на душите; Светата кръв на Христос,

победител на всички демони; Светата кръв на

Христос, мир и наслада за всички сърца;

Свещената кръв на Христос, спасение за болните и

умиращите; Свещената кръв на Христос, освобождение на

бедните души от чистилицето;

А. молим Те, избави ни;

В. Свети Господи и Боже Исус Христос, наш Цар и Избавител, Ти отнемаш греховете на света,

А. молим Те, смили се над нас и ни изслушай.

В. Свети Господи и Боже Исус Христос, наш Цар и Избавител, Ти отнемаш греховете на света,

А. молим Те, смили се над нас и ни пощади.

В. Свети Господи и Боже Исус Христос, наш Цар и Спасител, Ти, Който отнемаш греховете на света,

А. молим Те, смили се над нас; дай ни Твоя мир, сила и любов.

А. Свети Всемогъщи Боже, наш Отец в Рая, ние Те славим, възхваляваме, почитаме и Ти благодарим.

Твоето Свещено Царство вече е сред нас.

Свети Исус Христос, молим Те, очисти ни от греховете ни чрез Твоите свети рани и Твоята свята и скъпоценна кръв, за да изпълним Твоята воля и да станем свети.

Благодарим Ти за Твоето изкупление. **Амин.**

Отче наш... Ние

Те славим,

Света Дева Мария...

† Почитаме Те, ...

Размисли за причастието относно Скъпоценната Кръв

„Който яде Моята плът и пие Моята кръв, той има вечен живот, и Аз ще го възкреса в последния ден“ (Йоан 6:54).

„Когато ядете този хляб и пиете от тази чаша, вие възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде отново“ (1 Кор. 11:26).

„Красиво е да се погълнеш от света в Бога, за да възкръснеш наново в Него. Аз жадувам за онова Божие хляб, което е плътта на Исус Христос; и като пиение жадувам за Неговата Скъпоценна Кръв, която е нетленна любов“ (св. Игнатий Антиохийски).

„Като лоза, аз давам сладки, ароматни плодове; и цветовете ми носят великолепни благородни плодове“ (Екл. 24:17). Плодовете на лозата, а именно на Светата Дева, са грозде и вино, които са Тялото и Кръвта на Христос. Благородното вино, произхождащо от цъфтежа на лозата, е Кръвта на Христос, родена от Светата Дева (св. Алберт Велики).

„Ела, о, ела, плът, пламтящ въглен на моя Спасител, очисти устните ми, възпламени ме с любовта, която Те предаде на смъртта. Ела, о, кръв, пролята от любов; течи в сърцето ми, ти, поток от пламъци! О, Спасителю, това е Твоето тяло, същото тяло, което беше прободено от раните. Аз се съединявам с всички Твои рани; чрез тях се изля цялата Ти кръв за мен“ (Босуе).

„Това, което за тялото е храна и пиене, за душата е светлината на истината и славата и пламенният поток на любовта; а при Христос именно Неговата човешка плът съответства на светлинната обвивка на славата, с която Той е облечен в Своята божествена същност, а Неговата човешка кръв – на потока на живота и любовта, който извира от Неговото божествено сърце. Така чрез вкуса на плътта Му ние се просветляваме от светлината на вечната истина, преобразяваме се и се преобразуваме от нейната слава, а в кръвта Му потокът на вечния живот и Божията любов се излива в сърцата ни. Чрез Божията сила, която обитава в плътта на Господа, ние се преобразуваме по душа в образа на Неговата Божествена слава, а по тяло — в образа на Неговото собствено преобразено тяло, както чрез силата на Светия Дух, течаща в Неговата кръв, душата и тялото ни се изпълват с Божия нетленен живот.“

IX. Празник на Скъпоценната кръв на нашия Господ и Бог Исус Христос

1. клас – червено

Празникът на Скъпоценната Кръв е празник на изкуплението, за което никога не можем да благодарим достатъчно. Във водата и кръвта, които изтекоха от раната в ребрата на Разпънатия, винаги се е виждал божествено-човешкият поток на живота, който слиза от кръста, преминава през Църквата и достига до всички чрез кръщението и Евхаристията, за да ги очисти, освети и да ги свърже най-дълбоко с Христос.

Но ни се напомня и за жертвената кръв, която Първосвещеникът Исус Христос принесе на небесния Отец в изкупление за греховете на света. Стихът за причастието ни призовава, в силата на кръвта на Христос, която приемаме по време на литургията като залог за изкуплението, да бъдем готови за Неговото пришествие в края на времената. Всички ние сме призовани да докажем с целия си живот, че кръвта на Христос не се пролива напразно.

Антифон на интроита Откр. 5:9-10

Господи, Ти ни изкупи с Твоята кръв от всички племена, езици, народи и нации и ни направи царство за нашия Бог.

Псалм 88: Ще възпявам милостта на Господа вечно, ще провъзгласявам с устата си Твоята вяност от поколение на поколение.
Почитаме Всемогъщия Свят Триединен Бог, Отец, Син и Свети Дух. Слава...

Молитва за деня

Всемогъщи вечен Боже, Ти си поставил Своя Единороден Син за Изкупител на света и си пожелал чрез Неговата кръв да се помириш с нас; затова, молим Те, позволи ни да почитаме изкупната цена на нашето спасение в тържествена литургия и чрез Неговата сила да бъдем защитени от злините на този земен живот, за да можем вечно да се радваме на Неговите плодове в небесата: чрез Него, Светия Бог Исус Христос, нашия Цар и Спасител.

Четене – Евр. 9:11–15

от Посланието на светия апостол Павел до евреите. Братя! Христос се яви като Първосвещеник на бъдещите [небесни] блага. Той премина през по-величествената и съвършена скиния [небето], която не е сътворена от човешка ръка, тоест не е от този свят, нито с кръвта на козли и бикове, а със собствената Си кръв веднъж завинаги влезе в Светая Светих, след като беше извършил вечно изкупление. Защото, ако кръвта на козли и бикове и пепелта на крава при поръсването осветяват осквернените, така че да станат телесно чисти, колко повече тогава кръвта на Христос, Който се принесе на Бога като непорочна жертва в Светия Дух, ще очисти съвестта ни от мъртви дела [грехове], за да служим на живия Бог? Затова Той е Посредник на Новия Завет, за да могат чрез смъртта Му, която Той претърпя за изкупление на греховете, извършени под първия завет, призваните да получат обещаното вечно наследство в Христос Исус, нашия Господ.

Градуал – 1 Йоан 5:6; 7-8

Този е Исус Христос, Който дойде чрез вода и кръв, не само чрез вода, но чрез вода и кръв. Трима са, които свидетелстват на небето: Отец, Словото и Светият Дух, и тези трима са едно. И трима са, които свидетелстват на земята: Духът, водата и кръвта, и тези трима са едно.

Алилуя – 1 Йоан 5:9

Алилуя, алилуя. **V.** Ако приемаме свидетелството на хората, то свидетелството на Бога е по-голямо. Алилуя.

В обречните литургии

През предпостния и постния период

Вместо алелуя-стиха след градуала следва трактус

Еф 1,6-8; Рим 3,24-25

Бог ни е дарил благодат в Своя възлюбен Син; в Него притежаваме изкуплението чрез Неговата кръв: **V.** Опрощение на греховете благодарение на богатството на Неговата благодат, която Той изля върху нас в изобилие. Безплатно ни бе дарено оправданието чрез Неговата благодат, благодарение на изкуплението в Христос Исус. **V.** Бог Го е представил в кръвта Му като жертва за умилоствие, [която] действа чрез вярата.

През Великденския период

Вместо градуали и алелуя-стихове следват като междинни песнопения:

Първи алелуя-стих Откр. 5:9 Алилуя, алилуя. **V.** Достоен си, Господи, да приемеш книгата и да разпечаташ печатите ѝ; защото Ти беше заклан и с кръвта Си ни изкупи за Бога.

Втори алелуя-верс – Изх. 12:13

Алилуя. Ст. А кръвта ще ви бъде знак: когато видя кръвта, ще ви подмина, и поразителната язва няма да ви сполети. Алилуя.

Към интроита се добавят две „Алилуя“, а към оферториума и комунио – по едно „Алилуя“.

Евангелие от Йоан 19:30-35

Според Йоан. В онова време, като взе оцет, Исус каза: „Свърши се.“ Тогава наведе глава и предаде духа Си. За да не останат телата на кръста през съботата, юдеите помолиха Пилат да им позволи да им счупят костите и да ги свалят. (Защото беше ден за подготовка, а онова съботно беше голям празничен ден.) Така войниците дойдоха и счупиха костите на първия, а също и на другия, който беше разпънат с Него. Когато обаче стигнаха до Исус, видяха, че Той вече беше мъртъв; затова не му счупиха костите, а един от войниците прободе ребрата Му с копие и веднага изтече кръв и вода. Този, който е видял това [Йоан], свидетелства за това, и свидетелството му е истинно. Кредо

Антифон на Оферториума – 1 Кор. 10:16

Чашата на благословението, която благославяме, не е ли участие в кръвта на Христос? И хлябът, който разчупваме, не е ли участие в тялото на Господа? Псалм 115

Молитва за даровете

Молим Те, нека чрез тези Божии тайни да се приближим към Исус, Посредника на Новия Завет, и на Твоя олтар, о, Господи на войнствата, да подновим поръсването с кръвта, която говори по-добре от кръвта на Авел, която не викаше към небето за помирение, а за отмъщение: чрез Него, нашия Господ Исус Христос.

Префация на Светия Кръст

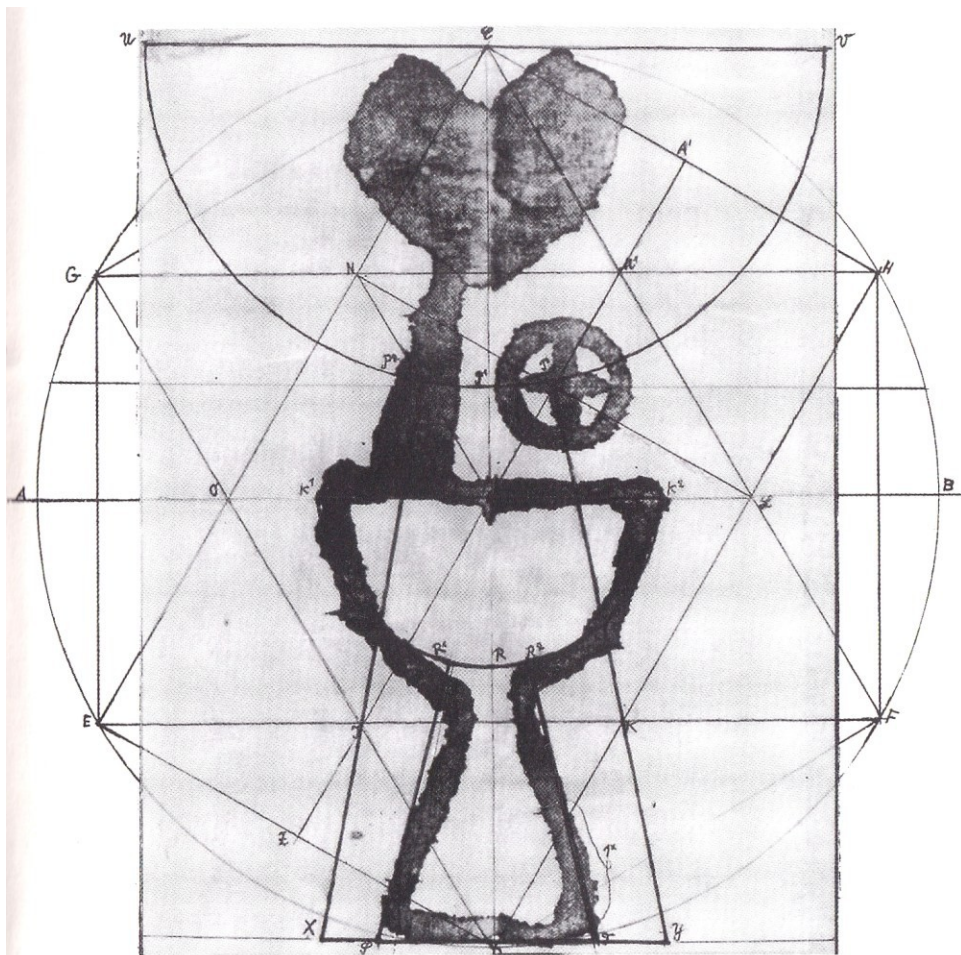
Антифон на Комунио

Христос се принесе в жертва веднъж, за да понесе греховете на мнозина; вторият път Той няма да има нищо общо с греха: Той ще се яви за спасението на онези, които Го очакват.

Заклучителна молитва – Postcommunio

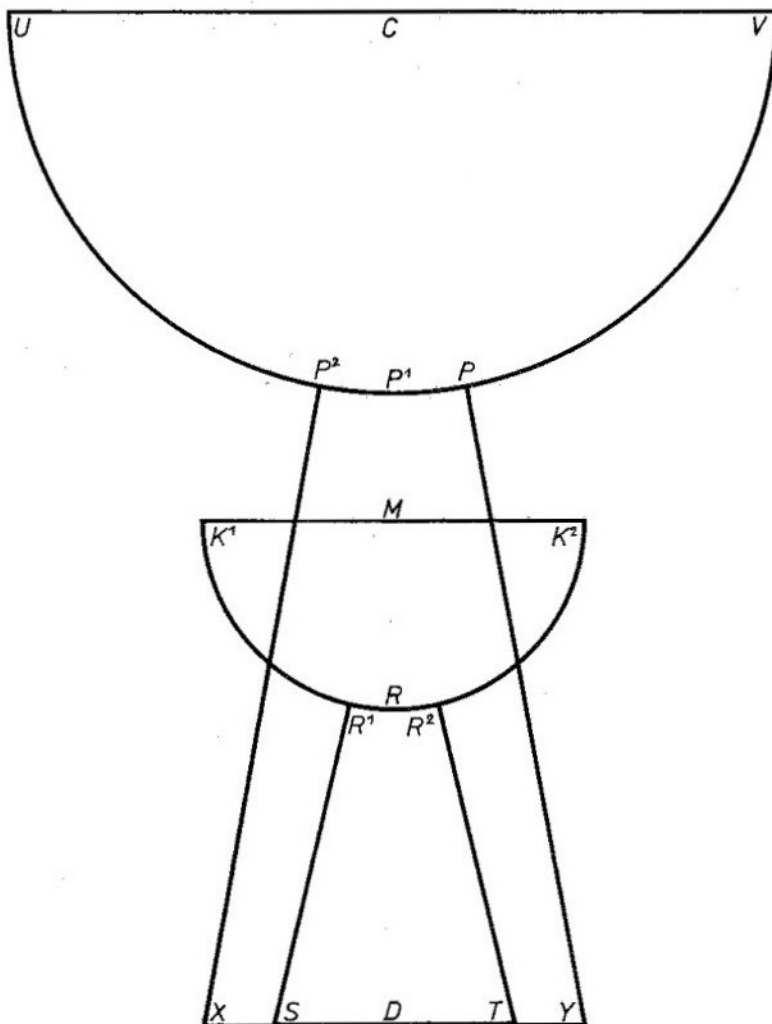
Господи, допуснати до Светия трапез, с радост черпим вода от изворите на Спасителя; сега Те молим: Неговата кръв да ни стане извор, който тече към вечния живот: чрез нашия Свят Господ и Бог Исус Христос, Който живее и царува с Теб в единството на Светия Дух, Свят Боже от вечност до вечност.

Амин.

X' 1. Знакът на кръвта в голям мащаб с нанесени геометрични фигури A-B
Диаметър на кръга, очертан около знака на кръвта: 27 см. Радиус M-A: 13,50
см. – Общ размер на изображението на кръвта: 27 см. Височина на чашата: „/,
от общата височина: 13,50 см. Разстоянието от върха на сърцето до горния
ръб на чашата също: 13,50 см. K-K: ширина на ръба на чашата: 10,20 см (=
златно съотношение). S-T: ширина на основата на чашата: 6,50 см. - Диаметър
на хостията: + сг. S-T-H.-K,-K,- B'-S: форма на малката стилизирана чаша. X-Y-
P-V-U-P"-X: форма на голямата стилизирана чаша.

1' Този фрагмент е изрязан за изследване на кръвните следи. Институт по
съдебна медицина, Университет, 8, 12. 11. 53. Резултат: „Наличие на човешки
протеин, с висока вероятност да е кръв. Или кръвна група 0, или липса на
кървногрупова субстанция.“: Оригинален доклад при автора.

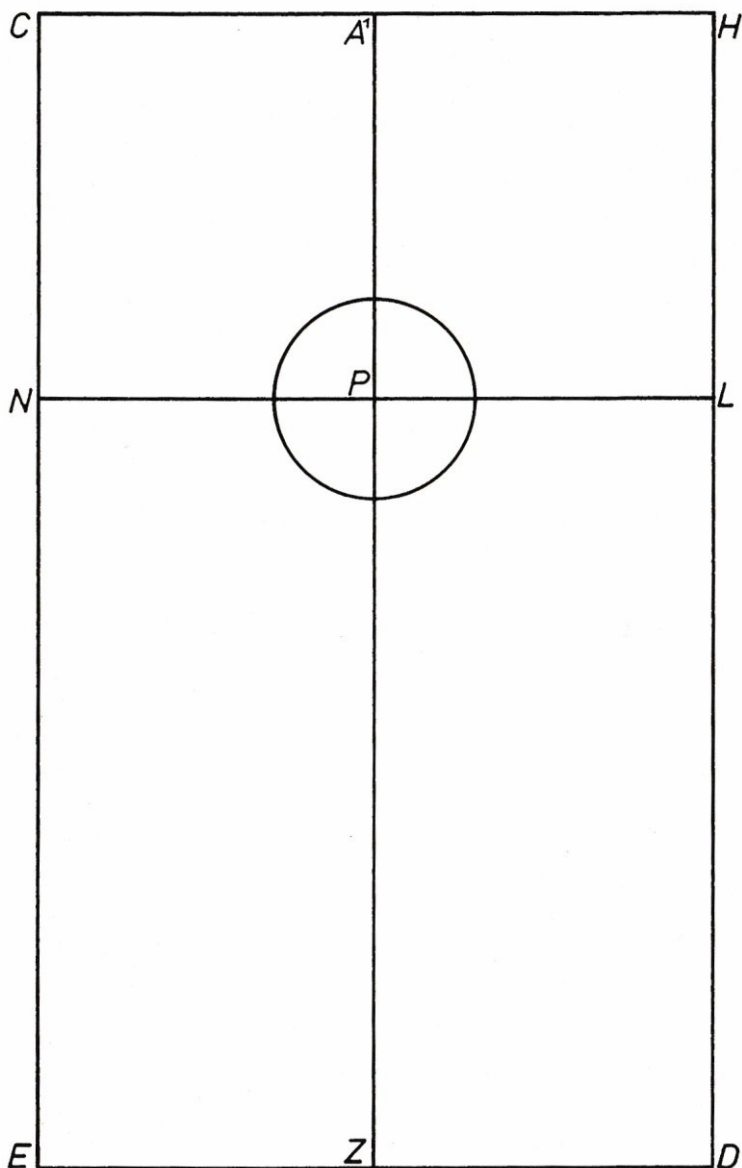
Х, 2. Двете геометрично изчислени стилизирани форми на чашата:

Малка чаша (литургична чаша)

Обща височина D-M: 13,5 см; Горна граница на чашата K'-K': 10,2 см; Основа на чашата S-T – 6,5; Дълбочина на чашата M-FI: 5,1 см; Изпъкналост на чашата B'-R'' – 2,5 см; Височина на основата на чашата D-H: 8,5 см.

Голям каликс (каликс за трапеза)

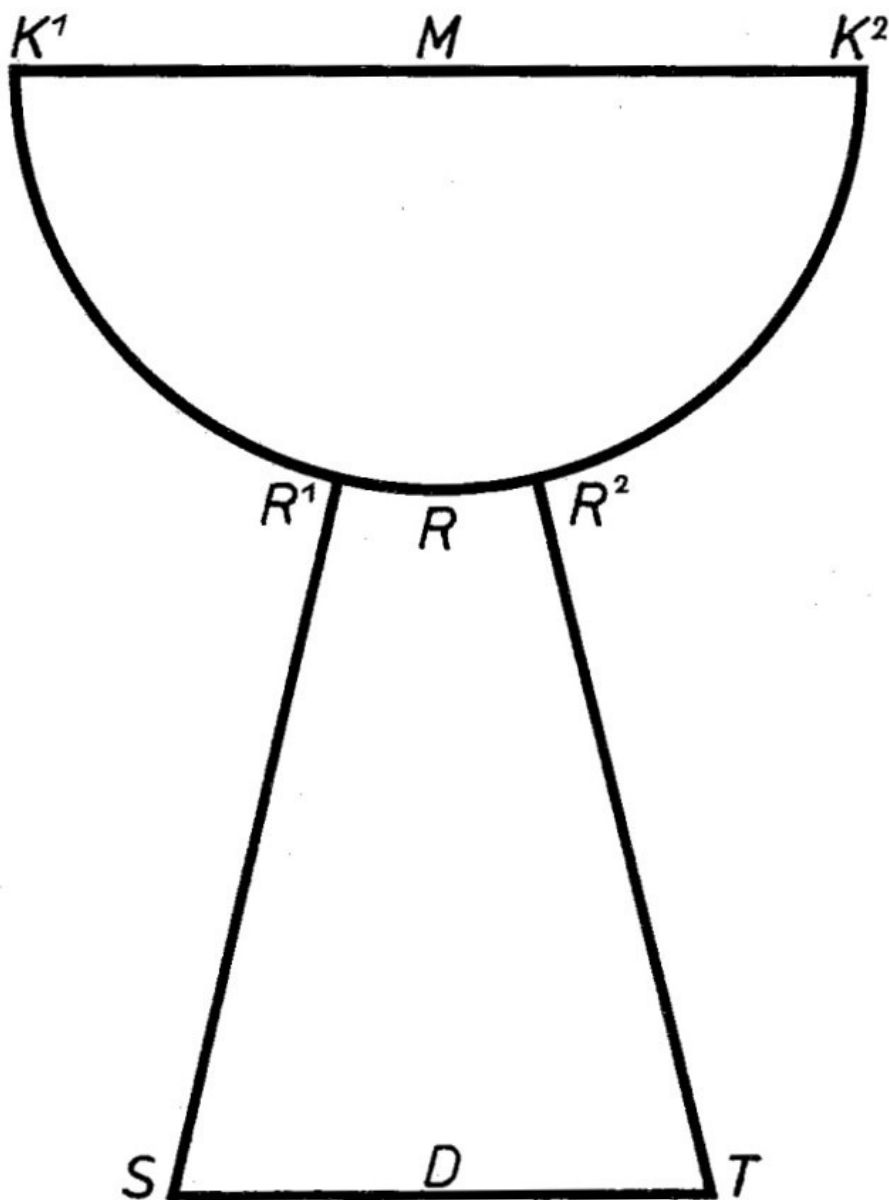
Обща височина O-C: 27 см; Горна граница на чашата U-V: 20,4 см; Основа на чашата X-Y: 10,2 см; Дълбочина на чашата P'-C: 10,2 см; Изпъкналост на чашата P'-P: 4 см (диаметър на хостията); Височина на основата на чашата D-P' : 16,8 см.

X, 3, план на сакрално помещение

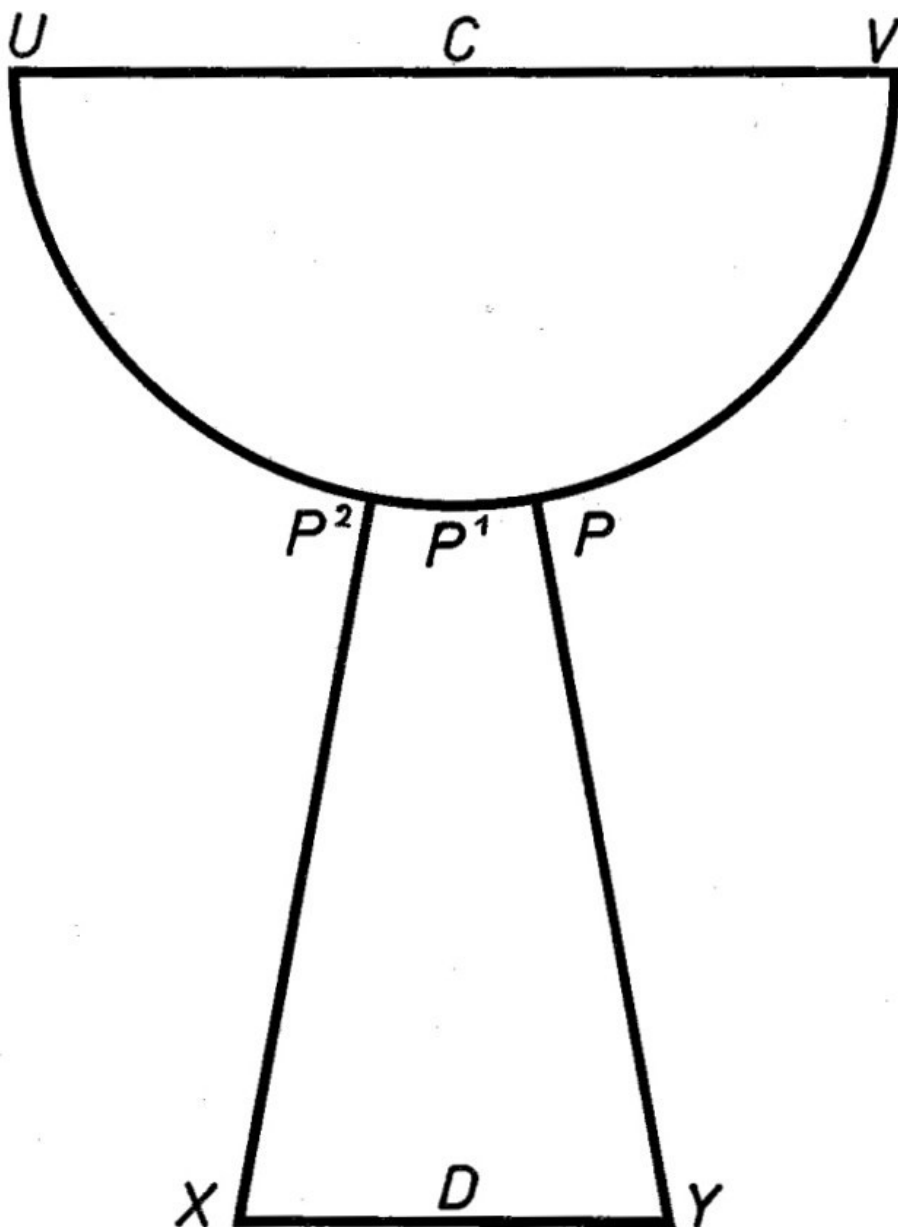
Двете дълги страни E-C и D-H – по 23,30 см. Двете широки страни E-D и C-H – по 13,50 см.

Средата Z-A' минава през точка P, която е центърът на хостията. Напречната линия N-L разделя целия правоъгълник така, че горната, по-малка част NLHC съставлява една трета от цялото. В точка P (центърът на хостията) се намира и златното сечение на дължината Z-A'.

4. Потир

S-T – 6,5 см; D-M: 13,5 см; K¹-K²: 10,2 см; M-R: 5,1 см; R¹-R²: 2,5 см.

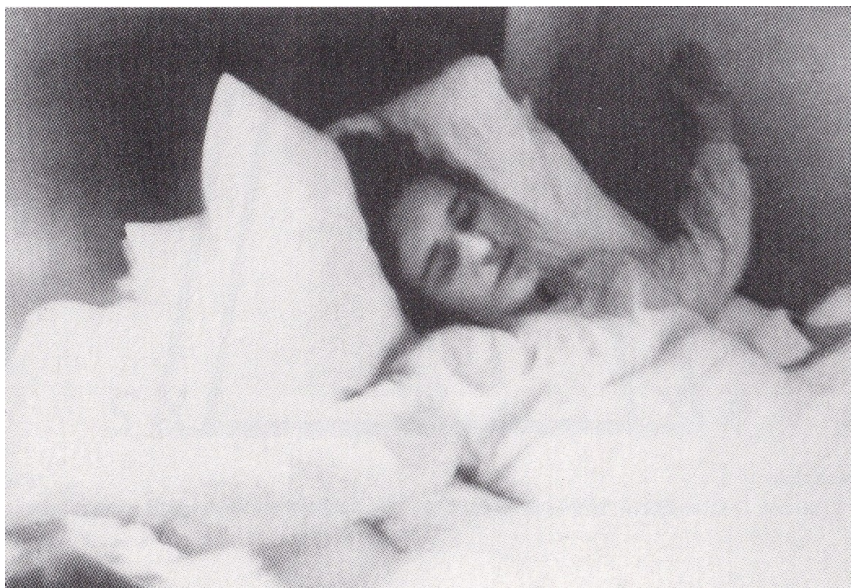

5. Чаша за хранене

X-Y: 10,20 см; D-A: 27 см; U-V: 20,40 см; C-P': 10,20; P'-P: 4 см
(диаметър на хостията)

АЕВ около 6 седмици преди нейното почиване.

АЕВ „в покой“ (15:00–18:00 ч.) след преживяването на Страданията Христови. Единствената снимка на този вид, направена от сестра ѝ Мария

такава снимка, малко преди смъртта ѝ.

Хвала на Скъпоценната кръв на Христос

Славя раните и кръвта на Агнето, което изцелява недъзите на тялото ми.
Славя раните и кръвта на Агнето, което изцелява недъзите на душата ми.
Славя раните и кръвта на Агнето, което изцелява недъзите на духа ми.

Поклонение пред Божието Агне, което проля кръвта Си за нас сред мъки. В Неговата кръв е силата на прощението, в Неговата кръв е силата на очистването, в Неговата кръв е силата на изкуплението, в Неговата кръв е силата на освобождението, в Неговата кръв е силата на победата, в Неговата кръв е силата на обновлението, в Неговата кръв е силата на запазването. За този, който вярва в силата на кръвта на Исус, нищо не е невъзможно.

Славя кръвта на Агнето, която ме очиства от всичките ми грехове, така че да стана бял като сняг.

Славя кръвта на Агнето, в която има сила да ме освободи от всичките ми привързаности и веригите на греха.

Славя кръвта на Агнето, която е по-силна от моята собствена кръв и ме преобразува по образа на Бога.

Славя кръвта на Агнето, в която има победа над всички сили, които искат да ме потискат, над всяка вражеска сила.

Славя кръвта на Агнето, която ми приготвя сватбената одежда.

Славя кръвта на Агнето, която прави всичко, всичко ново.

Алилуя! – Амин.

М. Базилеа Шлинк,
сестри Маиен, Дармщат

Молитва към Светата Дева на Скъпоценната Кръв

Света Царице на Вселената, наша скъпа Майко. В Теб и чрез Теб възхваляваме чудната тайна на Кръвта на Исус, великата сила на помирението.

В сияйния блясък на Твоето непорочно зачатие Ти си съдействала за величествената победа на Кръвта на нашето изкупление, станала си съизкупителка и майка на всички хора редом със Светия Бог Исус Христос, Изкупителя.

Света Мария, в Твоето възвишено и могъщо положение Те приветстваме, Госпожа и Царица на Скъпоценната Кръв: поръси душите ни с тази славна и укрепваща Кръв, за да преодолеем всички изкушения на злия враг и да вървим със свещен плам по пътя на добродетелта.

Впиши с тази кръв нашите имена в Книгата на живота, за да можем като нейни поклонници тук, на земята, един ден заедно с Теб и всички избрани да възхваляваме тази Скъпоценна Кръв във вечната слава.

„Intprimatur“, 12.7.1960
г., Архиепископска
канцелария, Залцбург

**Милост и състрадание, о, мой Свети Исусе, в
настоящата опасност; покрий ни с Твоята
Скъпоценна Кръв.**

Исус, да бъдеш прославен и благословен, Ти, Който ни освободи с Кръвта Си!

Обичайте Всемогъщия Бог, Който иска да ви спаси и да ви запази в мир

Ние възхваляваме, обичаме и се покланяме на Всемогъщия Свят Триединен Бог, † Отец, Син и Свети Дух, сега и винаги и во веки веков.

Това, което правим, не е нищо друго освен Божията воля.

Благодарим на Светия Бог, че действа чрез нас и че можем да пишем за всички хора.

Боже Свети Дух, просвети ни и всички със Своята светлина и изпълни всички сърца с мир, сила, благодат и любов.

Светият архангел Михаил с неговите 9 хора от светите ангели да ни пази и закриля винаги.

Светиите Божии са нашите застъпници.

Светият Всемогъщ Бог може да дава и може да отнема. Светият Бог вече знае какви са хората в сърцата си и какви ще бъдат утре.

Той иска да остане завинаги и във вашите сърца, за да изпълнят всички хора Неговата воля, да достигнат Рая и да живеят вечно със Светия Бог.

В никакъв случай не бива да се отрича Светият Бог, а винаги да се живее в истината на Светия Бог и да Му се служи.

Нашият Всемогъщ Свят Триединен Бог, † Отец, Син и Свети Дух, е Самият Истина, без лъжа, без гордост и в Него няма ерес.

Веднъж Той ми каза, Й.: „Трябва да обичаш грешниците и да мразиш греха“.

Светият Бог, нашият Цар и Спасител, обича всички хора. Той иска всички да бъдат спасени.

И това е и нашата воля – никой да не отиде в ада. От около 40 години пиша безвъзмездно молитви за целия свят, защото Спасителят ни е обещал: „Наградата ви ще бъде голяма в Рая“.

Този, който се отвърне от Всемогъщия Свят Триединен Бог – Отец, Син и Свети Дух, Той иска да спаси и никой не трябва да служи на двама господари.

Или на Светия Милостив Бог, или на Сатаната и демоните.

Спасителят каза: „Няма душа без грях“.

Неговата любов винаги побеждава, когато хората от дъното на сърцето си се покаят за греховете си, защото Той е любов и верен Всемогъщ Свети Триединен Бог.

Без Светия Бог не можем да направим нищо и да постигнем вечен живот.

Ето защо се нуждаем всеки ден от Светия Бог, за да Го обичаме и да Му бъдем верни винаги и завинаги.

www.gnadenvolle-gebete.de

16.11.2025
Д-Форбах, Ерберсброн,
Юлиана,
Бернхард